

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 15 жовтня 2015 року № 42–43 (621–622)

МАРШ ГЕРОЇВ

14 жовтня 2015 року, на свято Покрови та з нагоди 73-ї річниці створення Української Повстанської Армії Всеукраїнське об'єднання "Свобода", Конгрес Українських Націоналістів, "Правий сектор" та Організація Українських Націоналістів провели у столиці України святкові заходи. У рамках "Маршу Героїв" на Михайлівській площі у Києві пройшов святковий мітинг, у якому взяли участь понад 10 тисяч українців.

Звертаючись до учасників маршу та новітніх політв'язнів, Степан Брацюнь зазначив: «Нарешті ми дочекалися визнання боротьби ОУН-УПА Українською державою і сьогодні в нашої влади і українського народу – спільні герої. Але парадоксом є те, що влада замість наслідувати чинам наших героїв, боротися за суверенітет України, чесно служити українському народу, бореться з патріотами-націоналістами, запроторюючи їх в тюрми. Можновладці забувають, на чиїх плечах вони зайшли в коридори влади. Сьогоднішня подія додає нам сили духу, згуртованості продовжувати національно-визвольну революцію, пробуджуючи ритм переможного маршу».

Після завершення урочистостей на Михайлівській площі пройшов марш до Лук'янівського СІЗО та ізолятора тимчасового тримання, де влада без жодних законних підстав утримує новітніх політв'язнів – бійців російсько-української війни, захисників Конституції України.

Також відбувся концерт за участю українських гуртів.

ДО 172-Ї РІЧНИЦІ ПОЕЗІЇ «РОЗРИТА МОГИЛА»

ДО БЕРЕЗАНІ, ВКЛОНИТИСЯ...

Патріотична громадськість, Конгрес Українських Націоналістів зокрема, щороку урочисто відзначає всі пам'ятні дати, пов'язані з видатними подіями в житті і творчості Тараса Шевченка. Робимо це за велінням розуму і серця, бо усвідомлюємо: не народжувала ще українська земля людей видатніших і значніших за нього! Шевченко є для нас усім: творцем нації, духовним батьком і вождем, найбільшим поетом, мислителем, взірцем синівської любові до рідного народу, до милої Вітчизни. Вселюдське визнання до нього прийшло також завдяки духовній незламності і нескореності, особистій відвазі і самопожертві, навіть самозреченню задля визволення рідного народу, його щастя і добра в соборній незалежній Українській державі. За словами Івана Франка, ще одного великого українця, гідного Тарасового послідовника, Шевченко зробив для волі України більше, ніж могли б зробити десять переможних армій.

Цими днями з нагоди 172-ї річниці написання 29-річним Тарасом поезії «Розрита могила» декілька десятків людей шевченківського духу побували на місці, де колись була ота давня могила-курган, розкопки якої стали для поета поштовхом до написання видатного твору. Уже в наші часи представники козацтва з усієї України насипали високий курган на місці залишків розритої чужинцями могили.

Крім місцевих мешканців, у святкових заходах узяли участь гості з Києва. Столичних патріотів гідно представили активісти декількох патріотичних формувань: Спілки офіцерів України, Національної спілки письменників України, Конгресу Українських Націоналістів, Товариства воєнних істориків, Всеукраїнського об'єднання ветеранів, київського міського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, ВУТ «Просвіта» ім.Тараса Шевченка, Чорних запорожців, деяких інших. З нами були також вихованці військового ліцею ім. Івана Богуна.

Приємно, що дедалі більше людей – у тому числі осіб, наділених владою, – разом із нами беруть участь у заходах з нагоди написання поезії, яка започаткувала новий період у творчості Шевченка і разюче вплинула на свідомість і мислення багатьох його сучасників. Цього разу, крім березанців, до нас приєдналися представники Баришівської РДА на чолі з нещодавно призначеним на посаду її голови Миколою Стельмахом, політиком і громадським діячем.

Перед присутніми виступили священик о. Олександр, громадський активіст і культуролог Андрій Шевель, заступник міського голови Березані Наталія Іващенко, голова Баришівської РДА Микола Стельмах, учні березанських шкіл, які натхненно, високохудожньо читали «Розриту могилу» та інші Шевченкові поезії. Усіх порадував своїм натхненним співом місцевий аматорський народний хор ветеранів «Вересень життя» під орудою Андрія Камінського. На дуже високому мистецькому рівні він виконав «Реве та стогне Дніпр широкий..» і декілька народних пісень. Березанські поети Анатолій Семенець і Валентина Кириченко прочитали свої патріотичні вірші.

З великою увагою слухали ми виступ керівника виконавчої влади Баришівщини. Пан Микола розповів, що як патріот і фахівець докладе всіх зусиль до того, щоб на березі р. Трубіж нарешті постав пам'ятник героям-козакам, які на початку лютого 1919 року ціною молодих життів на два дні зупинили наступ московського агресора на Київ. І цим повторили подвиг героїв Крут.

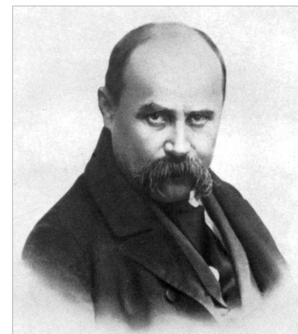
Закінчення на 2-й стор.

Читайте «Гомін Бескидів» на стор. 5–8.

І ОЖИВЕ ДОБРЕ СЛОВО

РОЗРИТА МОГИЛА

Тарас ШЕВЧЕНКО

**Світе тихий, краю милий,
Моя Україно,
За що тебе сплюндровано,
За що, мамо, гинеш?
Чи ти рано до схід сонця
Богу не молилась,
Чи ти діточок непевних
Звичаю не вчила?
«Молилася, турбувалась,
День і ніч не спала,
Малих діток доглядала,
Звичаю навчала.
Виростали мої квіти,
Мої добрі діти,
Панувала і я колись
На широкім світі,
Панувала... Ой Богдане!
Нерозумний сину!
Подивись тепер на матір,
На свою Вкраїну,
Що, колишучи, співала
Про свою недолю,
Що, співаючи, ридала,
Виглядала волю.
Ой Богдане, Богданочку,
Якби була знала,
У колисці б задушила,
Під серцем приспала.
Степи мої запродані
Жидові, німоті,**

**Сини мої на чужині,
На чужій роботі.
Дніпро, брат мій, висихає,
Мене покидає,
І могили мої милі
Москаль розриває...
Нехай риє, розкопує,
Не своє шукає,
А тим часом перевертні
Нехай підростають
Та поможуть москалеві
Господарювати,
Та з матері полатану
Сорочку знімати.
Помагайте, недолюдки,
Матір катувати».**

**Начетверо розкопана,
Розрита могила.
Чого вони там шукали?
Що там схоронили
Старі батьки? Ех, якби-то,**

**Якби-то найшли те, що там
схоронили,
Не плакали б діти, мати
не журилась.**

9 жовтня 1843 р., Березань

ДО 172-Ї РІЧНИЦІ ПОЕЗІЇ «РОЗРИТА МОГИЛА»

ДО БЕРЕЗАНІ, ВКЛОНИТИСЯ...

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Від імені гостей виступили Євген Лупаков – перший заступник Голови СОУ, капітан першого рангу, народний депутат України другого скликання, відомий політик і громадський діяч, наставник майбутніх захисників Вітчизни, Володимир Осипчук – письменник, шевченкознавець. Промовці згадали маловідомі факти з біографії Тараса Шевченка, проаналізували деякі його поезії, підкреслили, що саме на Київщині він написав багато видатних творів, які назавжди ввійшли до золотого фонду української літератури.

Було вирішено започаткувати традицію щороку на початку жовтня з нагоди написання «Розритої могили» вшановувати в Березані Тараса Шевченка – нашого великого поета і геніального мислителя. Маємо надію, що з часом воно набуде статусу обласного свята.

Ми також побували в Березанському історичному музеї. Фундатор і керівник цього міського закладу культури й осередку духовності Галина Рих, незважаючи на поважний вік, розповіла нам багато цікавого про своє місто і його людей. За що ми їй дуже вдячні.

Від імені гостей дякую також представникам влади славних Березані і Баришівки, усім небайдужим до України і Шевченка мешканцям цього прекрасного краю за душевне тепло і добру організацію урочистих заходів.

Анатолій КОВАЛЬЧУК,
голова Бориспільського об'єднання
Всеукраїнського товариства «Просвіта»
ім. Тараса Шевченка

* * *

Дев'ятого жовтня 1843 року Тарас Григорович Шевченко, перебуваючи на Київщині, поблизу містечка Березань, став свідком трагічної картини: солдати-москалі розкопували високий могильник ще скіфських часів. Картина наруги московських окупантів над пам'яттю похованих в ній українських предків настільки вразила Поета, що він написав свій пророчий вірш «Розрита Могила». Ця поезія стала поворотним пунктом у творчості Тараса Григоровича, в результаті якого з'явилась програмова збірка «Три літа». Шевченко дає пророчі уроки трагічної історії рідної України та настанови своїм сучасникам, а ще більше – майбутнім поколінням, про найлютішого ворога українців: Московію, та що з нею робити.

Серед представників громадськості, які прибули зі столиці в цей день до Березані, члени Спілки офіцерів України, Конгресу Українських Націоналістів та Української партії. Очолював делегацію і виступив заступник Голови Спілки офіцерів України Євген Лупаков *(див. світлину)*.

Вони побували в історико-етнографічному музеї Березані, де широко представлена експозиція, пов'язана з перебуванням Тараса Шевченка, Григорія Сковороди на Березанщині, козацький період з нашої історії та раритетні речі, які свідчать про давність цього краю. Легендарна засновниця й фанатично віддана музейній справі та пошануванню пам'яті геніального Пророка України 94-річна Галина Рих *(див. світлину на 1-й стор.)* провела для всіх присутніх захоплюючу екскурсію залами музею.

Згодом кияни та березанці прибули на символічну Розриту Могилу та провели урочистості.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

25 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ДО МІСЬКОЇ РАДИ

Олександра БРАЦЮНЬ: «Участь у владі мені потрібна не для самовтіхи, це – важіль для захисту прав людей на якісну медицину»

– Пані Олександро, Ви завжди були небайдужі до громадської роботи, маєте, як колись було прийнято казати, активну життєву позицію, але участь у виборах берете вперше. Чому зважилися на такий суперактивний крок?

– Змусив чоловік. Це жарт, звичайно. А якщо серйозно, мій Степан справді підказав: «Ти знаєш, як змінювати життя людей на краще, то не маєш права чекати, коли хтось інший щось почне робити. А щоб відстоювати права людей, треба мати серйозні і надійні важелі. Влада – один із них».

– Чому кандидуєте від політичної партії «Свобода»? Адже сьогодні, здається, на цю політичну силу, образно кажучи, «повісили всіх собак».

– Справді, майже всіх, не дуже переймаючись переконливими аргументами обвинувачень. Але партія, котра, як політична сила, відстоює ідеали найціннішого – свободи, не може оптом належали до ганебної касти. Її члени сьогодні на власному прикладі доводять на Сході країни, як треба захищати святу українську землю і її народ. Я поділяю ці їхні духовні цінності. Тому я з ними.

– Ви опікуєтеся паліативною допомогою. Розкажіть, будь-ласка, докладно в чому суть Вашої спеціалізації.

– Як практичний лікар, я часто бачила пацієнтів, які потерпають та кричать по своїх домівках від нестерпного болю при онкологічних захворюваннях, не маючи доступу до адекватного знеболення. Як викладач, я часто чула від своїх колег лікарів, що вони безпорадні вирішувати проблеми пацієнтів, тому що перешкоджає недосконале законодавство. Як громадський діяч, я робила спроби вплинути на тих, хто має владу і відповідальність перед людьми, аби змінити ситуацію, але вони казали, що і так все добре. Вважаю це не просто байдужістю, а цинізмом, бо саме влада відповідальна перед своїми громадянами за стан справ у різних ділянках, у в сфері охороні здоров'я зокрема.

Натомість я вважаю, що навіть у тих реальних умовах (маю на увазі і фінансування охорони здоров'я, і чинне законодавство у цій сфері), в яких сьогодні живемо, є можливості забезпечувати людей якіснішою медичною допомогою і забезпечувати високу якість життя навіть за невиліковної хвороби. Ставлення до вмираючих – це показник цивілізованості та гуманності суспільства. Людина, як Боже створіння, має право на гідне життя і на гідну смерть.

До мене часто звертаються кияни – пацієнти або їхні родичі – із скаргами на те, що лікарі відмовляють їм у виписуванні рецептів на сильнодіючі знеболювальні, або ж ці ліки відмовляється відпускати аптека, виникає проблема, яку в кожному окремому випадку вдається подолати, але питання полягає не тільки у вирішенні ситуації, в яку потрапляє одна людина, а в зміні системи для всіх без винятку. В Україні пацієнтів та їхніх родичів, які потребують особливого виду допомоги при невиліковних захворюваннях, налічується близько 2 млн осіб. 85 відсотків із них перебувають вдома, часто без належної уваги з боку держави. Розв'язання комплексу проблем, з якими стикаються пацієнти, часто лежать у площині політичної волі до змін. Зокрема і в зміні способу мислення, від стереотипного, старого, статистичного до нового, в центрі якого є людина з її потребами та правами у якісній освіті, якісному лікуванні, чистому довкіллі, а, отже, про що й повинна дбати влада, яку обираємо.

Вважаю, що ми, як нація, дозріли до того, щоб бути для себе людьми, а отже ставитися до інших так, як би ми хотіли, щоб ставилися до нас. Для цього необхідно мати політичну волю, і знати, що робити.

– А Ви особисто знаєте, що робити, крім констатації вищеперелічених проблем? Критикувати все-таки легше, ніж пропонувати раціональний вихід із ситуації…

– Погоджуюсь з Вами, але я не новачок на цій тернистій дорозі. Я член команди осіб, з якими ми працюємо разом над сприянням розвитку та покращенням надання медичної допомоги в Україні. До речі, ця команда – це прогресивно налаштовані лікарі, викладачі, правозахисники, правоохоронці з Міністерства внутрішніх справ та Державної служби контролю за наркотиками, громадські діячі, представники творчої інтелігенції. Всім нам вже вдалося здійснити серйозні зміни, які полегшили на практиці роботу лікаря та покращили доступ до лікування (зокрема, до знеболення) пацієнтам. Але перед нами ще більше роботи.

Вважаю, що в ділянці роботи, яку я сьогодні виконую, знаю достатньо багато для того, щоб могти запропонувати свої знання і вміння для поліпшення ситуації в місті Києві щодо надання медичної допомоги, особливо тим, які раптово опиняються волею долі на межі життя і смерті. А це також і діти. Для того, в тому числі, щоб краще зрозуміти цю проблему, можна переглянути виставу Е.Шмідта «Оскар Богу», в театрі «Сузір'я» на Ярославому Валу, який, до речі, розташований на території округу № 111, по якому я побалотуюся. Між іншим, символічно, що цього місяця вистава йтиме 25 жовтня, якраз у день виборів. Байдужим після неї не виходить ніхто…

– Кандидатам у депутати виборці часто надсилають свої пропозиції і поради. А що б Ви порекомендували своїм виборцям?

– Хочу дати лише одну пораду. Хоч кого б ви обрали депутатом міської ради у Києві, майте мужність, відвагу і бажання запитувати свого обранця час від часу, що він виконує із обіцяного. Долайте у собі байдужість, зневіру, що це не ваша справа, що від вас нічого не залежить, що вже нічого не змінити. Це хибне і навіть шкідливе переконання.

Насправді від кожного з нас залежить, як ми будемо жити далі. Як вільні люди, які самостійно бажають, вміють і змінюють своє життя і розвивають цивілізоване та духовно зріле суспільство, чи як раби, які тільки чекають подачок, не ухвалюють рішень та не мають жодного вибору. Я – за перший варіант. Гадаю, більшість громадян України – також.

– Дякую за розмову. Бажаю успіхів.

Розмовляла
Людмила КОХАНЕЦЬ

Досьє редакції

Олександра Брацюнь, лікар, працює у сфері лікування та супроводу хворих на невиліковні хвороби, а також в Національній медичній академії післядипломної освіти (викладає для лікарів та студентів дисципліну – паліативна допомога (покращення якості життя пацієнтів із невиліковними хворобами та членів їхніх родин). Закінчила Київський медичний інститут 1986 року. Працювала практичним лікарем, у системі Міністерства охорони здоров'я, опікувалась напрямком розвитку паліативної допомоги в Україні, була радником міністрів охорони здоров'я.

Олександра Брацюнь – відомий громадський діяч у сфері охорони здоров'я та співпраці з представниками церков та релігійних організацій України.

Через Всеукраїнський благодійний фонд «Соборність» реалізовує проекти, пов'язані із сферою охорони здоров'я.

На окрузі № 111, по якому вона балотується кандидатом до міської ради Шевченківського району м. Києва, живе з 1994 року.

Заміжня. Разом з чоловіком Степаном мають двох дорослих дітей.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Максимович Олег	(095) 672-11-98
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Роговський Дмитро	(063) 790-15-37
Полтава	Небилович Микола	(096) 924-79-83
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ТВІЙ ГОЛОС – ГІДНИМ

ГЕНЕТИЧНИЙ КОД УКРАЇНЦЯ

Володимир Іванович Петранюк – кандидат у депутати до Київської міської ради (виборчий округ № 54 Дніпровського району) від ВО «Свобода»

Кожен киянин, який проголосує за Володимира Петранюка, долучиться до шляхетної української справи – відродження урядування столицею найдостойнішими серед її громадян. Саме до таких особистостей належить пан Петранюк. Як людина честі та гідності, він не лише декларує високі ідеали, а й живе за ними. Його слову можна вірити беззастережно, як і покладатися у найвідповідальніші моменти. Там, де перебуває Петранюк, ніколи не буде корупції та брехні.

І в творчості, і в громадсько-політичній діяльності він чесно служить нації та її державі, щиро переймається долею України, про що говорить, звертаючись до українців.

– Побратими-українці! – каже Володимир Петранюк. – Україна перебуває в стані руїни. Війни і революції не рятують. Різнокольорові партії і далі затягують зашморг на горлі суспільства. Де порятунок? Відповідь єдина. Націоналізм. Націоналісти – люди, які не можуть зрадити свій народ ні духовно, ні фізично. Це генетичний код українця. Бог і Україна понад усе.

Як голова районної організації КУН в Дніпровському районі столиці, завжди намагався донести до людей правду про націоналізм. Все своє життя покладаю на розбудову Української держави.

Театр української традиції «Дзеркало», яким я керую понад чверть сторіччя, завжди перебуває на вістрі боротьби: «Від Чорнобиля і до АТО». А духовне відродження українців – це першочергове завдання майбутньої влади. Бо «в здоровому дусі – здорове тіло». Тому все своє майбутнє життя, яке дасть мені Бог і мій народ, я присвячу формуванню нового українця – від теплого і затишного дитячого садочка, крізь розумну національну школу до Європейського вищу і патріотичного потужного українського війська. В результаті чого будуть створені здорові українські родини, яких ми підтримаємо в нашому Дніпровському районі в усіх їхніх починаннях і державним, і матеріальним захистом.

Для мене беззаперечним гаслом в житті є слова декалогу ОУН: «Здобудеш Українську державу або згинеш в боротьбі за неї!». Тож я відповім за кожне слово цього полум'яного кличу.

Слава Україні! Героям слава!

Досьє редакції

Володимир Іванович Петранюк народився 10 жовтня 1953 року в Києві, українець. За освітою театральний режисер. Заслужений діяч мистецтв України. Створив у Києві театр української традиції «Дзеркало», який очолює, як директор, протягом 25 років. Патріот. Є автором першої і єдиної в світі вистави, присвяченої життю Степана Бандери, «Чорна рілля». Театр, який очолює Володимир Петранюк, гастролює в зоні АТО. В цьому році він поставив виставу, присвячену героям АТО, «Блокпост Україна». Все своє життя Володимир Іванович присвячує розбудові української держави і нації. Одружений. Має двох дочок.

ТВОРЧІСТЬ

Театр української традиції «Дзеркало»

Вистава «Блокпост Україна»

…А сьогодні ми ще копаємо
землю
Цю дорогу українську землю
Цю солодку ласкаву землю
Пишемо гуртом саперними
лопатками
На її тілі
Останній вірш української
літератури
Ще живі…

(Борис Гуменюк
«Вірші з війни»)

Перша в світі вистава про гібридну війну. Героям АТО присвячується.

Постановка – Володимир Петранюк, за поезією Бориса Гуменюка.

Сценографія – Валентина Кузьмічова.

Наше життя, як рушник, – вишите червоними і чорними нитками. «Червоне – то любов, а чорне – то журба». Цим рушником, як стежкою, іде зараз Україна, цим рушником огорнуті долі героїв вистави «Блокпост Україна».

Ніби на березі ріки, що віддаляє цей світ від того, життя від смерті, зібралися під старою шовковицею хлопці-вояки. Грім «градів» кличе їх на фронт, а українські чорнобриві дівчата в купальських віночках охоплюють їх полум'ям любові. Червоне і чорне. Схід і Захід. Вони дивляться один одному в очі з двох сторін фронту крізь оптичні приціли своїх гвинтівок. І раптом серед ненависті і полум'я боєць бачить, що той ворог – такий самий, як він, ніби відображення у дзеркалі, подібний до нього. Закляті вороги сходяться на нейтральній землі і, спілкуючись про любов і смерть, футбол і пиво, раптом розуміють абсурдність війни.

Але наступного дня «…Знову стріляємо! Завтра знову чуємо якісь крики! Може це кричать поранені? Може, то живі кричать над тілами загиблих?. Може, це твій земляк з того боку запитує: «Який рахунок матчу «Шахтар» – «Карпати»? Це той випадок, коли найкращий рахунок сьогодні – нульова нічия…»

І єдиний свідок – стара шовковиця, як лялька-мотанка, як Покрова Богородиці, летить над світом материнським вишиваним рушником. Вистава-пісня, вистава-молитва театру української традиції «Дзеркало» є посланням до кожного небайдужого серця, є видовищем, яке захоплює несамовитою акторською енергією, що безперечно викликає зворотній зв'язок, і гасло, яке народжується в глядацьких грудях – «Слава Україні! Героям Слава!».

Всеукраїнська прем'єра вистави "Блокпост Україна" відбудеться 6 листопада 2015 року в приміщенні Будинку вчених за адресою вул. Володимирська 45-а о 19.00.

Щиро запрошуємо!
Слава Україні!

ТВОРЧІСТЬ ЮНИХ

Добірка творів учасників конкурсу «Майбутнє – це я», «Майбутнє України моїми очима» на кращий літературний твір

Арсеній ЗАХАРКО

«МАЙБУТНЄ – ЦЕ Я»

Коли настане новий день
У ньому будемо ми –
Колишні учні гімназій і шкіл,
Які робитимуть добрі справи
Для усіх людей!
Ким я буду в майбутньому
– я ще не знаю,
але маю наразі важливі справи –
ходити до школи навчатись наук,
спортом займатись, природу любити,
щоб України в майбутньому
від лихого боронити!

Софія МАНЬКО

«МОЯ УКРАЇНА»

Ми так спокійно жили в Україні...
І тут ввірвалася війна!
Ох як же тяжко нині,
Нічого гіршого нема!
Та наші хлопці в бій іти
Завжди готові.
Вони дійдуть до власної мети,
Захищаючи свої простори.
Я вірю в майбутнє твоє, Україно,
І в перемогу щасливу твою.
Тебе нікому не здолати,
Тебе будемо ми захищати!
І знову цвістимуть квіти,
І будуть співати птахи.
Та ми ніколи не забудем
Тих хто за нас полягли.
Вони пішли на поле бою,
Щоб ми були живі з тобою,
Щоб не лишилися без хати,
Щоб ми могли пісні співати.
Ми дуже вдячні Вам, солдати,
Та нам на Заході ніколи не пізнати,
Що там на війні робити, і як там воювати?
Уклін Вам до землі низький, солдати,
Бо ви заради нас і України
Життя своє на полі бою, готові віддати!

Віталія ПОЛЯНИЦЯ (13 років)

«ВІРИМО»

Ми, українці, щирі патріоти,
Що любимо свій край понад усе,
У наших душах – вірності чесноти,
Надія віру у серця несе.

Ми щиро любим свою рідну мову,
І мелодійну пісню солов'я,
В боротьбі несхитній захищаєм знову
Країну милу. Це наша земля.

Нелегко нам змиритися з думками,
Що ми убогі, майже жебраки.
Але ніколи ми не станемо рабами,
Веде вперед нас честь через віки.

Ми нація незламна, непохитна.
За нами правда й віра пресвята,
Стояти будем у борні несхитній
До перемоги – місяці й літа.

Ми віримо у розквіт України
На заздрість нашим лютим ворогам.
Піднімемо Вітчизну із руїни,
І сонце правди засіяє нам.

І запрацюють фабрики й заводи,
І доля наша знову розцвіте,
Лани засієм для свого народу,
Нехай колосить збіжжя золоте.

Дороги будуть, наче пасторалі,
Стобарвні клени зашумлять у вись,
І усміхнуться нам щасливі далі,
Розмаєм буйним і ясним колись.

Корупцію спровадим до могили,
І вільним заживемо ми життям.
Тільки, о Боже, дай завзяття й сили,
Щоб москаля в борні здолати нам.

Продовження на 7, 9, 10-й стор.

З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ

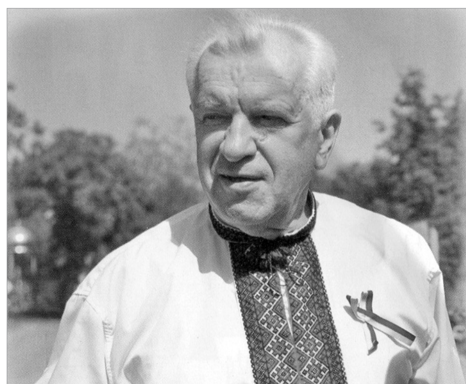
КОЛИ КЕРІВНИК – ПОДВИЖНИК

25 років боротьби за державність і втілення в реальність прагнення українців на Прикарпатті

Гонка озброєнь між СРСР і США під час президентства Р. Рейгана, а також падіння цін на нафту на світовому ринку призвели до економічного колапсу радянської імперії.

Світ вимагав від СРСР демократичних змін. Бандерівське гасло – «Воля людині – воля народам» почало набирати реальних рис на теренах колишньої імперії.

На вимогу ООН, СРСР дозволяє існування громадської організації Товариства Української мови. Тоді вперше виник на Івано-Франківському радіозаводі осередок ТУМ, а Богдан Борович в 1988 році став його першим головою.

Богдан БОРОВИЧ

ТУМ збирає підписи за впровадження та обов'язкове використання української мови в діловодстві, освіті.

1990 рік. Перші демократичні вибори, тоді ще в УРСР, привели до обрання до Верховної Ради України таких особистостей як Дмитро Павличко по Калуському, Рогатинському і Галицькому районах, а Левко Лук'яненко по Залізничному округу м. Івано-Франківська.

Цю виборчу кампанію очолювали члени ТУМ. По Рогатинському округу – Богдан Борович, а по області Микола Яковина.

Перші вибори до українського парламенту і обласних рад очолюють товариство «Просвіта» і громадське товариство «Рух». На Західній Україні – перемогли демократичні сили – 80–90 відсотків голосів. Центральні і східні регіони дали значно менший результат.

Новообраний голова ВР України Л.Кравчук та Верховна Рада приймають рішення про референдум щодо незалежності Української держави. У Чернівецькій області через дію пропрумунських сил виникла загроза зриву референдуму. Для спостереження за референдумом у Чернівцях направляються члени ТУМу радіозаводу під керівництвом Б. Боровича. Особливо складна антиукраїнська ситуація склалася в Глибоцькому, Хотинському, Сокирянському районах. Осередок ТУМ бере під контроль проведення референдуму. О 12:00 першого грудня 1991 р. ЗМІ повідомляють, що там референдум не відбувся. Але спостерігачі телефонним зв'язком забезпечують Боровича інформацією про кількість голосуючих і підтверджують протилежне. Борович добивається від секретаря Сокирянського райкому партії зв'язку з Києвом і спростовує заяву ЗМІ. Були спроби залякування, підпалу автобусів. Проте після отриманої інформації в Києві напруга спала і остаточний результат склав 67 відсотків, а в Україні 90 відсотків. Уже пізніше здогадались, що нагнітали ситуацію в Чернівецькій області російські спецслужби.

Наступні вибори до ВР України відбулись в 1994 р. – з появою значної кількості партій. Так появились КУН – Конгрес Українських Націоналістів, ДМПУ – Демократична партія України, УРП – Українська республіканська партія і НРУ – Народний Рух України, який перейшов із громадського об'єднання в політичну партію. Було створено координаційну раду політичних сил області – ПКР, яку очолив член КУН Богдан Борович. На Прикарпатті 12 депутатів ВР України пройшли у першому турі, а Б. Борович став міським головою м. Івано-Франківськ.

Почалися серйозні реформи в м. Івано-Франківську. Відповідно до відсотка національних меншин, у місті залишилось тільки кілька російськомовних класів в СШ №3. Решта були переведені в школи з українською мовою навчання. За зверненням Російської Федерації про «насильницьку» українізацію росіян в м. Івано-Франківськ була направлена комісія з ОБСЄ, яка не виявила зловживань при переведенні навчання учнів рідною мовою. Тоді була розіграна диверсія розливу ртуті в СШ №24. Ворожі сили хотіли призвести до дестабілізації ситуації в місті. Особливо це підтвердилось після відкриття кримінальних справ на заступників міського голови з вигаданих проблем у міському відділку УВС.

За час головування Б. Боровича в м. Івано-Франківську були проведені справжні реформи в комунальному господарстві міста:

1. Відправлено на навчання в Німеччину групу робітників із будівництва доріг для вивчення сучасних технологій їх будівництва.
2. Закуплено 2 фрези в Німеччині для ремонту автомобільних шляхів і відремонтовано 198 кілометрів доріг міста.
3. Укладено договір про будівництво заправок в м. Івано-Франківську нового покоління із Словаччиною «Словнафт».
4. Відновлено роботу тролейбусного управління і для цієї цілі закуплено 10 тролейбусів дніпропетровського (подвійних) і 10 тролейбусів чеського виробництва, а також запчастини для їх ремонту, які забезпечили ремонт на 8 років.
5. Побудовано новий стадіон «Рух». За одну каденцію здано три трибуни стадіону та розпочато його експлуатацію.
6. Утримувалась футбольна команда у вищій лізі із спортсменів місцевого виховання і гра проводилась на належному рівні.
7. Підписана угода з британського авіакомпанією про початок авіаперевезень за маршрутом Нью-Йорк – Манчестер – Івано-Франківськ – Київ і в зворотньому напрямку.
8. Відкрито бізнес-центр для навчання фахівців бізнесу із урядом Канади, який працює по сьогоднішній день.
9. Побудовано пам'ятник патрону нашого міста Іванові Франку.
10. Збудовано і здано в експлуатацію 988 квартир в місті і забезпечено житлом черговиків.
11. Збудовано 14-кілометровий колектор через ціле місто до очисних споруд діаметром 1,8 метра, що забезпечило можливість забудови м. Івано-Франківська в перспективі по сьогоднішні і наступні роки.
12. Переміщено центральну лікарню міста з вулиці І. Франка в лікарню по вул. І.Мазепи, чим площу медзакладів міста збільшено в п'ять разів.
13. Відкрито додатково дві поліклініки для лікування в районі заводу «Позитрон» і в районі пологового будинку по вул. Чорновола, що полегшило обслуговування хворих міста.
14. Заключено договір з американською спілкою «Клуб Лева», – завдяки чому щорічно в Івано-Франківськ приїжджало 15 професорів із США, які прооперували безплатно 238 незрячих людей по імплантації штучних кристаликів і поверненню зору.
15. Відкрито офтальмологічне відділення в центральній міській лікарні і забезпечено обладнанням безплатно американською стороною на суму 3 млн. доларів США.
16. Забезпечено повернення раніше конфіскованих радянською владою церковних приміщень у власність церкви:

а) монастиря Василіян;

б) Духовної семінарії по вул. Василіянок;

в) консисторія по вул. Княгинин;

г) допоміжних приміщень для духовної семінарії по вул. Гарбарський;

д) резиденції по вул. Шевченка.

А також надані землі для будівництва церкви Княгині Ольги і Володимира по вул. Вовчинецькій, для будівництва монастиря в с. Крихівці і земельні ділянки для сиротинця «Дона Боска» по вул. Левицького

17. Завершено будівництво другої черги 15-ої школи.
18. Здано в експлуатацію тролейбусну лінію в районі заводу «Позитрон» – маршрут №3.

Усі ці життєво важливі рішення Богдан Борович впровадив за одну каденцію на посаді міського голови в період з липня 1994 р. по лютий 1998 р.

Людина з таким характером і великим досвідом господарника особливо потрібна зараз, у час розрухи і занепаду. Тому обрання Б. Боровича депутатом обласної ради може дати області і місту Івано-Франківськ дуже багато користі.

В. ЦЕГИЛИК

ПОЗИЦІЯ

«...МИ ЧЕСНО ЙШЛИ. У НАС НЕМА ЗЕРНА НЕПРАВДИ ЗА СОБОЮ»

Двадцять три роки тому в Україні постала перша ідеологічна партія – Конгрес Українських Націоналістів. Утворена з ініціативи ОУН, вона взяла на себе обов'язок продовжувати святу справу борців за незалежність України – розбудову Української держави.

Протягом десяти років (1992–2003) партію очолювала засновниця Конгресу, соратниця видатних лицарів України легендарна Слава Стецько. Вона принесла в нову політичну силу, та й взагалі у політичний рух пострадянської України, ідеали та моральні цінності, які сповідували герої національно-визвольних рухів 20–50 років XX століття, їхній дух жертовності, гідності і честі.

За 23 роки політичної діяльності Конгрес пережив кращі і гірші часи, роки злету і спаду, проте ніколи не заплямував себе колаборантством з антиукраїнською владою, не зрадив святі ідеали свободи, не відступив від засадничого принципу «Україна – понад усе».

Установчий з'їзд Конгресу відбувся у будинку Центральної Ради у Києві 17-18 жовтня 1992 року. У з'їзді взяли участь 382 делегати та гості з 23 областей України, які репрезентували політичні організації, що підтримували ідеї Конгресу Українських Націоналістів. Таким чином ми бачимо, що КУН з перших днів народився як партія не якогось регіону, а як всеукраїнська націоналістична сила для розбудови української України на всіх теренах нашої Вітчизни.

Одним із структурних підрозділів Конгресу Українських Націоналістів є Івано-Франківська ОО Конгресу.

ОО КУН в Івано-Франківській області була створена однією з перших в Україні. Процеси національно-демократичних перетворень в Україні мали життєдайний грунт на Прикарпатті. Розкопки в Дем'яновому лазі, Посічі, Яблунові, Галичі та інших містах і селах області, перепоховання жертв комуністичного терору, повернення із Сибіру тисяч учасників національно-визвольних змагань, наявність живих свідків трагічних подій минулого прискорило і поставило на порядок денний необхідність створення націоналістичної партії в краї. Слідом за Києвом організаційні питання були вирішені і в Івано-Франківській області.

Установчі збори по створенню обласної організації були проведені 10 листопада 1992 р. у приміщенні «Меморіалу» по вул.Тарнавського, 22, що в обласному центрі.

За роки, що минули від створення ОО КУН, осередки партії охопили всі райони і міста області. На рахунку партії – десятки і сотні дуже важливих справ, які різнобічно відображають її діяльність.

Обласна організація КУН за всі роки свого існування була зачинателем і організатором багатьох державницьких процесів, які відбувалися в Україні і області, а саме:

– Утворення обласної політичної координаційної ради (ПРК), що дало змогу згуртувати і не допустити до вагомих помилок та розколів серед політичних партій та громадських організацій до і після виборів, також підняло авторитет ОО КУН, що підтвердилося результатами виборів і до Верховної Ради, і до місцевих рад (1994 р.).

– Зібрання 6 тисяч підписів колишніх членів КПРС, які з цієї партії вийшли і протестували проти її відновлення.

– Організація підтримки кандидатів у депутати від національно-демократичних сил до Тлумацької районної ради 26.12.1993 р. і повторно 09.01.1994 р. Виготовлено понад дві тисяч агітаційних матеріалів, забезпечено з Івано-Франківська спостерігачів тощо. Цей захід значно активізував жителів району, що був під повним контролем комуністів-аграрників, дав змогу у 1994 році очолити районну раду запропонованому ОО КУН Ігореві Свірідову.

– Утворення обласної організації «Ветеранів війни і ветеранів праці» на засадах демократичного відродження, яку зареєстровано 3 грудня 1993 р.

– Організація матеріальної допомоги від нашої області жителям Чеченії, які потерпіли внаслідок російської агресії.

– Організація відпочинку для дітей з інших областей України під час Великодних та Різдвяних свят.

– Організація 3 січня 1994 р. поїздки агітаційної групи членів Конгресу, СУМ та концертної групи Калуського культсвітнього училища в м. Сімферополь та військові частини Криму.

– Встановлення 22 січня 1994 р. членами Калуської РО КУН у м. Каневі пам'ятного знаку на місці самоспалення Олекси Гірника.

– Відкриття з ініціативи та активної участі членів КУН Ярослава Дідика, Миколи Скіцька, Петра Заводовського, Василя Берника у с. Тишківці Городенківського району 1995 року пам'ятника генерал-хорунжому УПА Роману Шухевичу та могили «Борцям за волю України».

– Публікація членом проводу Городенківської РО КУН Іваном Романюком в районній газеті «Край» некрологу про всіх загиблих та репресованих району. В книзі «Городенківщина», присвяченій 60-річчю УПА, друг Іван помістив дані про загиблих та заарештованих.

Закінчення на 9-й стор.

25 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

ДО ВЛАДИ – ГІДНИХ

Націоналісти району висунули своїх кандидатів до органів місцевого самоврядування

Старосамбірська районна організація Конгресу Українських Націоналістів на черговій партійній конференції висунула кандидатів у депутати Старосамбірської районної ради, депутатів міських рад району, а також кандидатів на посаду голів Добромиля та Хирова.

Слід відмітити, що конгресівці, як представники найстаршої політичної партії націоналістичного спрямування, яка веде початок своєї діяльності практично з часу відновлення української державності на початку 90-х років, горді з того, що їхні націоналістичні ідеї та революційні гасла, які в штики сприймалися на зорі незалежності, тепер стали надбанням всього українського суспільства. Революційні українські Майдани 2004 та 2013 років гідно підхопили програмові засади українських націоналістів. І це не може не радувати. Політична партія Конгресу Українських Націоналістів, створена з-під крила легендарної ОУН, спираючись на величезний досвід боротьби революціонерів-бандерівців та використовуючи революційний порив молодих націоналістів, послідовно працює над втіленням її засадничої ідеї – побудови Української Самостійної Соборної Держави.

Зараз ми ознайомлюємо громаду Старосамбірщини із кандидатами у депутати **до районної ради**.

Володимир Васюта (перший кандидат від партії). Багаторічний керівник районної організації, політв'язень, депутат районної ради. Попри поважний вік – активний учасник численних політичних акцій, що проводяться в районі і за його межами. Його полум'яне патріотичне слово завжди присутнє на всіх акціях і заходах. **Василь Білас**, приватний підприємець у с. Стрілки. **Олег Білик**, тимчасово не працює, представляє Хирівську громаду. **Зіновій Возняк**, газозварник, іде від громади сіл Торчиновицької сільської ради. **Галина Гнатишак**, секретар сільської ради с. Скелівка. **Роман Землянський** представляє громаду Старої Солі та заодно Братство ОУН – УПА. **Оксана Іськович**, вчитель Хирівської школи-інтернату, представляє громаду Терла. **Микола Кіт**, приватний підприємець с. Біличі. **Ольга Колодруб**, активістка с. Стрільбичі. **Зоряна Коваль**, ще зовсім юна активістка із Стар'яви. **Марія Левків**, націоналістка та активістка із Волі. **Володимир Ледахівський**, директор товариства з обмеженою відповідальністю, представляє місто Добромиль. **Микола Лівчак**, молодий активіст із Тур'є. **Ігор Макар**, директор районного радіомовлення і районної газети, керівник районного товариства «Бойківщина», депутат районної ради трьох останніх скликань. **Ярослав Матіяш**, приватний підприємець с. Княжпіль. **Любов Милян,** спеціаліст Старосамбірської міської ради, представляє громаду с. Волошиново. **Павелко Микола**, приватний підприємець, Великосільська громада. **Володимир Савчишак**, активний учасник київського Майдану, депутат районної ради. **Ігор Сенчишин**, директор народного дому с. Конів. **Марія Сенчишин**, секретар-діловод Тернавської сільської ради. **Михайло Скипакевич**, приватний підприємець, активіст, депутат районної ради, представляє Старий Самбір. **Леся Смотрицька**, медсестра Скелівської амбулаторії. **Василь Фірко,** приватний підприємець Верхнього Лужка. **Марія Фляк**, викладач Дрогобицького педуніверситету, від громади Страшевич. **Марія Шайда**, соціальний працівник с. Велика Лінина. **Ігор Ярошович**, працівник ПАТ «Львівобленерго», представляє громаду с. Тершів.

Варто також зазначити, що всі кандидати у депутати до районної ради – активісти громадського руху, із своїм баченням роботи районної представницької влади, змін у його діяльності в рамках державотворчого процесу всього українського суспільства.

Список кандидатів у депутати **до Старосамбірської міської ради**.

Михайло Скипакевич (перший кандидат у списку), приватний підприємець, активіст, через нього практично проходила вся організація із будівництва пам'ятника Степанові Бандері у районному центрі. **Галина Андріїв**, бухгалтер дитячого навчального закладу «Дзвіночок». **Василь Антошик**, директор Старосамбірського водо-каналізаційного господарства. **Василь Білас**, приватний підприємець. **Ярослав Волосянський**, державний районний мисливствознавець, депутат міської ради багатьох скликань. **Ірина Зелик**, пенсіонерка, активістка громади. **Андрій Ковальчак**, приватний підприємець. **Марія Кузів**, тимчасово не працює. **Ігор Левицький**, приватний підприємець. **Галина Нискогуз**, директор Старосамбірської зсш І–ІІІ ступенів імені Богдана Сольчаника. **Роман Олійник**, інспектор кредитної спілки «Вигода». **Микола Павелко**, приватний підприємець. **Ігор Раставецький**, начальник відділу інвестицій та зовнішньоекономічних зв'язків Старосамбірської міської ради, депутат міської ради. **Оксана Раставецька**, головний державний інспектор Старосамбірського відділення ОДПІ. **Василь Фірко**, приватний підприємець. **Тетяна Фірко**, приватний підприємець. **Михайло Храпко**, голова міського товариства «Просвіта». **Микола Янків**, приватний підприємець. **Леся Яц**, активістка, тимчасово не працює.

Список кандидатів у депутати **до Добромильської міської ради**.

Богдан Беницький (перший кандидат у списку), секретар Добромильської міської ради. **Станіслав Біжецький**, машиніст міського житлово-комунального господарства. **Галина Войтович**, заступник директора Нижанковицького професійного ліцею. **Дмитро Волошин**, спеціаліст-юрист Львівської філії ДП «Документ». **Оксана Галушко**, вчитель Тернавської зсш. **Юрій Галушко,** командир відділення ДСНС Старого Самбора. **Ірина Гриценко**, військовий обліковець Добромильської міської ради. **Роман Гута**, громадський активіст. **Галина Завадська**, спеціаліст-землевпорядник Добромильської міської ради. **Оксана Задорожна**, громадський активіст. **Оксана Манько**, громадський активіст. **Микола Марчук**, начальник цеху ТзОВ «Укрлісхолдінг». **Володимир Матіяш**, громадський активіст. **Ігор Моцьо**, громадський активіст. **Павло Петрик**, громадський активіст. **Сергій Тесля**, громадський активіст. **Степан Хомічак**, інженер-землевпорядник ТзОВ «Ордо плюс». **Олександра Шатинська**, головний бухгалтер Добромильської міської ради. **Микола Шелик**, вчитель Добромильської ЗСШ.

Список кандидатів у депутати **до Хирівської міської ради**.

Володимир Сачек (перший кандидат у списку), активіст Майдану, батько загиблого учасника АТО. **Борис Івасів**, громадський активіст. **Людмила Іванейко**, вихователь школи-інтернату. **Володимир Коваль**, оператор Хирівського водоканалу. **Ростислав Коваль**, громадський активіст. **Любов Кохан**, приватний підприємець. **Богдан Мельник**, громадський активіст. **Василь Петрович**, громадський активіст. **Ігор Сабара**, громадський активіст. **Надія Сорочак**, продавець. **Тетяна Сорочак**, громадський активіст. **Олександр Тюрін**, громадський активіст.

Кандидат **на посаду міського голови Добромиля:**

Михайло Матіяш, міський голова.

Кандидат **на посаду міського голови Хирова**:

Юрій Івасів, головний інженер Самбірського комунального підприємства.

Ігор МАКАР,
м.Старий Самбір

ОБИРАЙТЕ ГІДНИХ

Є ПРОГРАМА РОЗВИТКУ ХИРОВА

За тиждень до виборів міського голови Хирова саме час поговорити про програми кандидатів на цю високу посаду. Зупиняємось на передвиборчій програмі Ірини Володимирівни Ярославенко. Чим спричинена така увага?

Річ у тім, що цей програмний документ якісно різниться від усіх інших. Це не просто слова про «велике майбутнє», а покрокова стратегія змін, які є реальністю, а не черговою обіцянкою.

Почнемо з того, що пані Ярославенко пропонує створити «Дорожню Карту проблем м. Хирів» на основі думки громади. Тобто, не чиновники і можновладці вирішуватимуть долю міста, а самі мешканці Хирова дають наказ владі, як вона має діяти. Це зовсім новий підхід у політиці, властивий ефективним управлінцям, а не популістам, які вже третє десятиліття правлять Україною.

Іншою суттєвою річчю є те, що пані Ярославенко не тільки каже, що потрібно зробити у Хирові, але й вказує конкретний термін виконання кожного пункту. І це досить правильно, адже люди вже втомилися слухати обіцянки-цяцянки. Громаду не хвилює, що обіцяє той чи інший кандидат.

Ірина ЯРОСЛАВЕНКО

Людей цікавить тільки одне: коли це буде втілено у життя?

За словами тих, хто добре знає Ірину Володимирівну, вона не звикла кидати слова на вітер й робити порожні заяви. Якщо каже, то говорить про конкретний термін виконання поставленого завдання. Цей досвід вона здобула, перебуваючи на керівних посадах у різних управлінських та господарських сферах. На думку професійних політологів, в Україні настає час саме таких людей – не тих, хто звик прокладати собі шлях у політику порожніми балачками, а тих, хто підкріплює свої слова конкретними діями та вчинками.

Третій важливий момент, пані Ярославенко не просто декларує програмні пункти, але каже, як саме це зробити. Так, аби реалізувати усе, чого прагне громада Хирова, потрібно, в першу чергу, надати владу громаді, забравши її у політиків. Далі треба забезпечити постійний звіт міського голови та депутатів міської ради перед громадою. Дуже важливим моментом є й те, що треба надати можливість відкликати депутатів та міського голову в разі невиконання ними своїх прямих обов'язків. У громади може виникнути цілком логічне питання: а де ж взяти кошти на усі зміни? На це існує конкретна відповідь, що потрібно створити команду фахівців по залученні цільової безповоротної фінансової допомоги з країн Європи, США, Канади, Японії та інших цивілізованих держав світу.

Важлива пропозиція пані Ярославенко – створення конкурсної комісії з представників громади, яка б затверджувала чиновників Хирівської міської ради та мерії. Таким чином чиновники відповідатимуть тільки перед людьми і в будь-який момент мешканці Хирова можуть відкликати того чи іншого можновладця.

Якщо ж вести розмову про самі програмні тези, бачимо дієві та ефективні пропозиції. Так, пропонується за два роки повністю забезпечити безперебійне та якісне водопостачання в усі райони Хирова. За один рік пані Ярославенко планує відновити каналізаційну систему міста. Впродовж 6–10 місяців буде створено систему переробки сміття з залученням європейського досвіду та інвестицій. За один місяць буде забезпечено постійний догляд та прибирання цвинтарів, чого ніколи не було у Хирові. Максимум за три роки з залученням іноземних інвесторів будуть створенні нові робочі місця, що дозволить багатьом хирівчанам повернутися додому з заробітків та отримувати зарплатню не меншу, ніж в Польщі, Чехії чи то Угорщині.

Бачимо і соціальні проекти Ірини Ярославенко. Вже максимум за рік на території військової частини (Конвікту) з'явиться соціальна аптека і соціальна поліклініка для мешканців Хирова. За шість місяців буде створено Центр дитячого розвитку та дозвілля. На думку хирівчан, це дуже файно, бо діточки міста взагалі не мають місця для дозвілля.

Можна ще багато говорити про кандидатів та програми. Але скажемо наостанок лишень одне: Хирів отримує унікальний шанс обрати дієвого управлінця і назавжди забути часи політиканів та словоблудів. То ж не зрадьте, містяни, своєму майбутньому! Оберіть того єдиного та гідного, хто разом з Вами змінить місто на краще.

Марія СОРОЧАК,
м.Хирів

ПОГЛЯД

СЛОВА НА ВІТЕР, ЩО РУХАЄ ЛОПАТІ ГЕНЕРАТОРА

До головного (церква свт. Миколая) і інших (для прикладу, – в’їзна стела зі скульптурною композицією «Ласкаво просимо») символів міста Старий Самбір додався ще один – вітряки. Їх видно здалеку по дорозі «Львів – Ужгород». Вони – ті орієнтири, за якими подорожні розуміють, що невдовзі шлях приведе їх саме до Старого Самбора. Вітряки ці – результат роботи ТОВ «Еко-Оптіма», офіційно (і «урочисто») вони введені в експлуатацію у лютому 2015 року за присутності досить широкого представництва від керівництва обласного, районного і міського рівнів, громадських діячів, з телебаченням і низкою друкованих засобів масової інформації.

Старосамбірчани із самого початку проведення відповідних робіт цікавилися фактично лише одним моментом – якою конкретно буде користь місту Старий Самбір від цих вітряків? Адже упродовж тривалого часу перед тим не менш активно серед місцевого люду мусувалась тема про необхідність отримання вигоди для місцевого бюджету від кількадесятирічної експлуатації надр району нафтовиками. Спроба мати з нафтових «качалок» зиск наказала, як кажуть, довго жити. У випадку з вітряками має статися подібна історія? Чи матимуть мешканці міста над Дністром омріяне ними здешевлення тарифів за спожиту електроенергію?

Не так сталося, як гадалося…

Високу активність з впровадження вітроенергетики на Старосамбірщині виявив колишній начальник місцевого РЕМ Роман Волощак. Він направду став дуже частим відвідувачем Старосамбірської міської ради, повноважної надавати задля втілення проектів такого характеру відповідні дозволи (погодження містобудівного обгрунтування, відведення земельної ділянки тощо). Як було вже згадано вище, цей проект реалізували ТОВ «Еко-Оптіма». Громаду і міський і депутатський корпус завіряли тоді в необхідності будівництва вітрогенераторів як провісників енергетичної незалежності нашої держави. Запевняли у цілковитій екологічності проекту. Одне слово, нас таки вмовили. І в лютому 2015 року в рамках офіційного введення в експлуатацію вітряків, усі охочі мали змогу зайти до середини опори вітрогенератора вражаючих розмірів, зазнімкуватися, аби мати свідчення непересічної власної причетності до цього дійства.

Щоби не водити читача по замкненому колу здогадок і пересудів, скажу прямо, що не випадково я торкнувся цієї теми, адже пошук і впровадження альтернативних джерел енергії для України направду є надважливою задачею. Ніхто, сподіваюсь, не ставить під сумнів тезу про те, що енергетична безпека має бути пріоритетом серед основних принципів державної політики. Енергетично незалежна держава є могутньою і дійсно не залежною від напрямів політичних вітрів.

…А ще річ у тому, що мені не один раз довелося чути багато нарікань на ці велетні-вітряки. З ким би я не спілкувався, при згадці про них мені ставили зустрічні запитання, нескладна систематизація яких звелась до таких основних: «А чи не шкодять вони навколишньому середовищу?», «Хіба спорудження вітряків дасть ефект здешевлення електроенергії для мешканців нашого населеного пункту?». Також мені казали, що з початком роботи вітряків стали зникати бджоли в селі Созань, різко впала чисельність плазунів (вужів, гадюк), птахів, узагалі зникли шуліки…

…У вільний від роботи і депутатської діяльності час між весною і зимою я – затятий грибник. Минулими вихідними я ходив до лісу. Йдучи головною дорогою села Созань, я не міг не зреагувати на надмірний шум, джерелом якого є вітряки. Я раніше гадав, що лише у житловому мікрорайоні Старого Самбора «Військове містечко» наявний цей монотонно-дражливий шум. Завершивши своє «тихе полювання», я піднімався по пагорбу, на якому височіють оці сталеві велетні; не міг не побачити початкову стадію ерозії грунтів пагорба, що з часом може призвести до їх зсуву. Чесно кажучи, мене це досить напружило. А ще я уперше не побачив у небі моїх багаторічних старих знайомих – шулік. У попередні роки на пішому маршруті, яким я послуговуюся ось уже 20 років, частенько натикався на карпатських гадюк і вужів, а поточного літа не зустрів жодного. З огляду на це, тривогу людей щодо негативного впливу вітряків на екологію я сприйняв тепер уже як аксіому.

…Починаю аналізувати. Держава наша – не якесь там ефемерне утворення, обмежене кордонами, держава складається із сіл, малих і великих міст, лісів, озер, річок, гір, степів. Адміністративно – із районів і областей, столиці. Цілком логічним має бути те, що, говорячи у загальному про енергетичну безпеку країни, слід мати на увазі і небезпеку її складових частин. І тоді виходить, що я мушу ребром ставити питання про те, чи такі вже безпечні для навколишнього середовища і людей новозбудовані під самим носом у Старого Самбора вітряки? Тою ж мірою актуальним для мене є і питання ступеню вигоди від їх наявності для нашого районного центру. Посудіть самі. Для того, аби побудувати такі солідні об’єкти, ТОВ «Еко-Оптима» не могла обійтися без інвестиційних грошових залучень та кредитів. А їх же треба погашати. Звичайно ж, не за рахунок здешевлення тарифів для населення, хоча би навіть із числа тих, хто проживає в зоні функціонування вітрогенераторів. Близькість розташування цих сталевих підкорювачів вітру до закордоння наближає мене і до думки про те, куди саме йде електроенергія, акумульована ними. А щоби вона потрапила безперешкодно за кордон, для неї потрібен «зелений» коридор, який також для «Еко-Оптіми» не є безплатним. Таким чином, прості арифметичні операції вказують на те, що вартість такої електроенергії мусить мати подвійний тариф. До речі, цікаво, а куди ТОВ «Еко-Оптима» сплачує податки за вітряки біля Старого Самбора? Відповідаю – не до місцевого бюджету. Не сплачує це підприємство і за оренду землі, зайнятої підземними кабелями.

Що, шановний читачу, вимальовується потроху картина навколо новітнього символу міста Старий Самбір?Так що ж тоді конкретного, позитивного отримало місто з появою вітряків? Красиву картинку-краєвид? Милуючу туристичне око технократичну панораму? І все?..

Я дозволю собі повернути читача до 29 січня 2010 року, дня, коли в м. Старий Самбір відбулось громадське обговорення питання будівництва вітрової електростанції в приміському урочищі «Зади». Вустами представника ТОВ «Еко-Оптима» п. Шпака було сказане наступне (згідно запротокольованої промови): «Для міста одержання такої електроенергії – це її безперебійна подача, підвищення надійності енергопостачання», і далі: «...це енергетично чисте джерело електроенергії. Наявність електростанції надасть можливість забезпечення робочими місцями мешканців міста… Передбачається зменшити тариф на електроенергію для водопостачання міста Старий Самбір». А ще варто здійснити такий же текстовий екскурс до виступу колишнього начальника Старосамбірського РЕМ Романа Волощака, котрий, між іншим, зауважив: «…це добра справа, що в Старому Самборі буде такий об’єкт… Основне питання – це питання екології.» Он як – небільше і не менше – екологія!

Отже, 54-метрові лопаті обертаються, вітряки працюють, екологічні наслідки від їх роботи не відстежуються, рівень шуму, джерелом якого і є ці вітряки, не заміряється, ступінь потенційної загрози зсуву пагорбів з вітрогенераторами не досліджується, електроенергія для потреб не те що жителів міста Старий Самбір, але й навіть хоча б для публічно задекларованого обіцянкою п’ятирічної давності Старосамбірського міського водоканалу не подешевшала, шуліки повертатися у новоспечену зону впливу штучної турбулентності не хочуть, шоковані появою 100-метрових металевих монстрів бджоли повтікали шукати більш романтичні медоносні місця… старосамбірській громаді від безвиході і заради самозаспокоєння залишилось хіба що увести вітрові електрогенератори в почесний ранг другорядних символів свого рідного міста.

Обіцянки лобістів проекту з народною назвою ВІТРЯКИ так і залишилися обіцянками-цяцянками. Щось до цього усього додати вже нема сенсу. Слова полетіли на вітер. Вітер вперто і далі обертає лопаті генераторів… Нічого, крім хіба що проблем.

Володимир КОВТУН,
депутат Старосамбірської міської ради, голова постійної комісії ради по житлово-комунальному господарству, благоустрою і екології

ГОМІН БЕСКИДІВ. СКОЛЕ

ТОЧКА ЗОРУ

ГРЯДУТЬ ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Зараз тільки й розмов, що про вибори до місцевих рад. Люди висловлюють свої сподівання, часто зневіру… Мені довелося поспілкуватися із сколівчанами. Чимало з них не проти, щоб їхні думки були опубліковані в газеті, але, здебільшого, просять не називати імена.

Про що ж найчастіше говорять? Про те, що кандидат у депутати чомусь обов’язково мусить бути від якоїсь партії. Занепокоєні цим. Вважають, що громадські організації, які добре зарекомендували себе, могли б висунути своїх людей. Переконана, що їхня точка зору правильна. А щодо партій, то у виборців різні судження. По-перше, кажуть, що належність кандидата до партії не має бути основним під час голосування. Треба добре читати список і дивитися на людину, а не на партію. Що ж це робиться? Ще не відбулися вибори, а кандидат у депутати від однієї з партій не має права висловити свою думку, навіть дуже і дуже правильну. Чому? Та тому, що вона не співпадає з думкою лідера партії. Хіба це правильно? Вважаю, що ні.

Йдучи на вибори, треба добре зважувати і вибирати до місцевих рад людей авторитетних, чесних, толерантних, які вже щось важливе у житті здійснили і вміють та хочуть працювати… Діставши посаду сільського чи селищного голови, вони зроблять ще більше корисного й потрібного. Часто трапляється, що село вибирає сільського депутата, а він навіть не уявляє, що повинен робити, діставши таку високу довіру. Його просять відвідати багатодітну чи неблагополучну сім’ю, а він заявляє, що йому «аж ніяк цього не треба», пропонують написати акт обстеження умов проживання дітей-сиріт, а він на те: «Є в школі вчителі, вони займаються вихованням, то нехай і обстежують, і акти пишуть». Чи потрібен такий депутат? Він лише для того, щоб на сесії сільської ради підняти при голосуванні руку так, як йому скажуть, а не з вигодою для людей. То ж чи не краще вже обрати в депутати того ж, наприклад, вчителя, який і так виконує депутатські обов’язки на селі?

– Депутатом не може бути будь-хто, – каже вчителька-пенсіонерка. – Слід уже

зараз задуматися, чим зможе зайнятися обранець і чи під силу йому виконувати депутатські обов’язки. Треба добре поміркувати, вибираючи, щоб потім нинішній горе-кандидат не заявляв: «Що ви хочете, мене заставили, от і пішов у депутати». А депутат же має бути авторитетом для громади, її добрим організатором. Наприклад, громади населених пунктів Сколівщини мають сільські гуртки рукодільниць, кулінарів, творчі колективи, яким допомагають організуватися й презентувати свої вироби і творчість сільські голови разом з головами громадських організацій. Тільки співпраця дає успіх. То ж треба у ради вибирати не лише добрих, а й ініціативних та активних людей, які мали б вплив на розвиток громад.

– Варто б дивитися не лише на кандидата, а й на те, з ким він іде, як налаштована до роботи його команда, – відгукуються молоді люди.

А що ж кандидати від молоді? Ветерани праці з надією заявляють, що гідне життя сьогодні й завтра – за молодими людьми, які заявили про себе під час Майдану, і тими, які із зброєю в руках захищали і захищають мир і спокій в Україні:

– Думаю, що їм бути добрими депутатами. Вміють зараз боронити Україну, зуміють і в умовах миру добре працювати на її благо, – висловлювалися при розмові колишні воїни УПА. – Ганьба тому, хто міркує, що ці люди «пробивають себе війною». Так можуть казати хіба що невігласи. Воювати, коли на тебе постійно чатує смерть, нелегко. Нехай говоруни самі спробують пороху війни, а тоді так «мудро» розмишляють.

Є люди, які зневірилися у всьому і кажуть, що не будуть голосувати, бо не бачать у списках тих людей, кому можуть довірити свій голос, зауважують, що мало молоді балотується в депутати:

– Та хіба молоді, перед «заслуженими» пройдуть? Не вірю і не піду на вибори, – кажуть. І неправильно міркують, бо своєю халатністю призведуть до того, що чимало кандидатів, які насправді можуть і вміють щось добре зробити для громади, залишаться поза бортом.

Більшість думає інакше і висловлюється:

– Йтиму на вибори. Це мій обов’язок. Ознайомився із списками кандидатів. Не всі такі погані, як декому здається. На мою думку, там є люди, які можуть очолити місто, село, селище, район, область, є ті, які будуть гідними депутатами… Треба добре читати списки, не за партією голосувати, а за людину…

Отож, шановні краяни! Візьмімо активну участь у виборах до місцевих рад. Не будьмо байдужими, бо байдужість призводить до біди. Приклад цьому – війна в Україні і наше жалюгідне нинішнє життя. Отож, вибираймо гідних!

С. ПОТІЧКО,
м.Сколе

 ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

СИЛА ВОСКРЕСІННЯ

Навіть у сибірському засланні депортовані бойки-горяни не забували святкувати Великдень.

Скрізь, навіть у далекому холодному краї, куди нещадна доля закидала наших земляків, вони не забували прадідівських звичаїв. Гнані і гноблені, пройшовши важкий тернистий шлях, зберегли ці люди повагу до рідної землі, до свого народу, до його минулого і до всього дорогого та рідного. Як і вдома, із Богом у серці, із святою християнською вірою в душі, з молитвою на устах урочисто святкували Пасху. Серед них – Ярослав Кузів, уродженець села Кам'янка, що нині мешкає у Гребенові.

І нині спогади, неначе страшний дзвінок з минулого, так важко тривожать душу горянина. Чому? А тому, що ще в ранньому дитинстві життя приготувало для малого Ярослава просто нелюдські випробування. Першим ударом була втрата батька, який працював у лісі бригадиром, і там, у час роботи, загинув. Але завше одна біда за собою тягне другу. І нині, як щось найжахливіше, в пам'яті виринає той день, коли десятирічним хлопчиком скотарив у родича худобу. Одразу нічого поганого не підозрював. І гадки не мав, що через годину-дві на довгих десять років попрощається з рідними горами, дзвінкими потоками і всім тим, що міцно і кровно з ним пов'язано.

…Прямо з пасовиська привели хлопця до машини. Там уже були його мати з сестрою та двома братиками. Їх, як рідню українських повстанців, вивозили до Сибіру. З переляканих і стражданих поглядів найрідніших людей зрозумів, що трапилося щось страшне. Але про такі муки, які довелося витримати, не думав ніхто.

Спочатку привезли кам'янчан у Сколе. Звідси – в Борислав, а далі – в Самбір. Тут народ «погрузили» в товарняки і повезли в Сибір. Їхали ціле літо. В задусі, голодні і змучені!.. Ніхто їх не вважав за людей.

– Якось, – згадує Ярослав Георгійович, – дали нам перекусити риби. Хтось ненароком викинув шкірку від неї і вона потрапила в око охоронцю. Що там зчинилося! Знущанням над людьми не було меж. Та найжахливіше те, що, як покарання, не давали людям води. А спрага в такому вагоні – це смерть.

Чимало страхіть довелося спостерігати малому хлопчикові. На його очах погасло не одне дитяче, юне і доросле життя. Тому то гірка пам'ять і досі так тяжко тривожить душу.

– А коли в Омську нас випустили з вагонів на вулицю, ми падали, задихаючись від свіжого повітря. Дехто не піднявся ніколи…

Знову подорож. Нарешті прибули до станції Чуна. Тут усіх висадили з вагонів. Приїхав директор ліспромгоспу і забрав прибульців до себе в господарство. Добиралися до місця призначення через річку на паромах. Холод пронизував наскрізь. Але терпіли. Поспівчувати могли лише самі собі.

Поселили їх у бараках без жодних умов для проживання. Це була одна велика кімната, в якій тулилося багато сімей.

– Нелегко згадувати, що це були за роки, – розповідає пан Ярослав. – Ми, діти, працювали в лісі нарівні з дорослими. Спецодягу не було. Не тільки холод і важка праця допікали, а й голод. Але куди було діватись? Треба жити. Отож, викорчовували пні, робили городи. Литовці, виселені в Сибір швидше, поділилися насінням картоплі, і так поволі наші бойки почали обживатися та господарювати за тисячі кілометрів від дому.

І нині в пам'яті нашого краянина той нужденний хліб, спечений на машинному маслі. Про харчову олію ніхто і не мріяв.

– Хотіли жінки якось підсмажити цибулю на «солідолі». Спалахнув вогонь. Пожежа поширилася по всьому бараку. Ледве загасили. Яких тільки випробувань довелося нам зазнати! – задумано говорить очевидець подій. – Але жили, терпіли, сподівалися на кращі часи.

У стражданнях на чужій землі їх тепло зігрівала пам'ять про рідну домівку. Як і вдома, хто мав Бога в серці, готувалися до Великодня.

– Збиралися всі гуртом. Кожен приносив, що мав. Інколи з дому посилку присилали… І лунало одухотворене «Христос Воскрес!». А у відповідь відлунювало багатоголосе: «Воістину Воскрес!» – листає в пам'яті пережиті сторінки Я. Кузів. – Обідали. Згадували рідну домівку. Співали «Христос воскрес із мертвих». Звучали тут і бойківська, і гуцульська коломийки. А між ними спогади, спогади і ще раз спогади, складені із смутку, печалі, а, бувало, відчаю. І все ж, у житті кожного жевріла надія про повернення на Україну. І так було роками…

Той щасливий день настав аж через десять літ. Приїхали, але нічого доброго в Кам'янці не застали. Жили в чужій хаті. Все починали спочатку. Будували оселю. Молодого Ярослава не хотіли в районі приписати. Великих зусиль коштувало йому те, аби працевлаштуватись. Працював на Демні в ДОКу. Жив у бараку. Потім – робота в Гребеневі в кар'єроуправлінні. Від підприємства закінчив курси. Отож, мав уже спеціальність – працював слюсарем, потім – на екскаваторі… Тут отримав житло – квартиру в багатоповерховому будинку. Разом з дружиною Катериною живуть у злагоді. Виховали трьох гарних дітей – Оксану, Ірину, Ярослава, які нині мають уже свої сім'ї. Найбільшою радістю для бабусі й дідуся є їхніх четверо внуків.

Коли велика родина Кузівих збирається разом у батьківській оселі, Ярослав Георгійович розповідає дітям і внукам про пережите. А то, буває, відкриє блокнотика і читає свої вірші-спогади, написані його душею і чуйним серцем. В оселі настає тиша, тільки впевнено і зворушливо звучить його голос – голос самобутнього поета. Тут рядки і про рідну Кам'янку, і про далекий Сибір, і про життя в бараках, і про нинішнє життя-буття в Карпатах.

До речі, у сім'ї Кузівих всі гарно співають. Син Ярослав грає на гармошці. разом з батьком вони – активісти церковного хору в місцевому храмі. А от дочку Оксану на Сколівщині знають як добру танцівницю народного ансамблю пісні і танцю «Бойківщина».

Давно Ярослав Кузів вже на заслуженому відпочинку. Але пісня і поетичне слово завше поруч з ним. Якось, перебуваючи в Моршині у санаторії «Говерла», він активно виступав перед відпочиваючими. Співав пісень, читав свої вірші.

У цій розповіді – тільки дещиця із життя бойка, якого з дитинства доля носила світами і в якого, як він сам каже, «цупко вп'ялося прадідівське коріння» і з далекого краю кликало до рідної землі… Життя продовжується. В душі самобутнього поета народжуються нові вірші…

Світлана СНІГУР

Уся родина КУЗІВИХ. Сибір

Автор віршів Ярослав КУЗІВ (крайній справа) із видавцем – відомою поетесою Тетяною ДОМАШЕНКО та спонсором – патріотом-земляком Василем ВАСИЛІВИМ

Нещодавно у видавництві «Духовна вісь» м.Вишневого Києво-Святошинського району вийшла у світ збірка поезій «Моя Говерла» Ярослава Кузіва. Пропонуємо окремі вірші з неї увазі читачів.

МОЯ ГОВЕРЛА

У Моршині нашому славнім,
Де Божа цілюща ропа,
Лікуються хлопці відважні –
Герої ОУН і УПА.
Ще світяться вікна в "Говерлі",
Тут ми у курортні ці дні
Зібрались з Ганнусею Янків
Співати повстанські пісні
Про тих, що упали за волю,
За щастя нащадків-синів
В бараках сибірських і тюрмах
Від куль комуністів-катів.
Згадали відважних повстанців,
Співали про них і для них,
Щоб сонечко сходило вранці
В немеркнучу пам'ять живих.
Хай світяться вікна в "Говерлі",
Хай пісня повстанська луна,
Хай лине у світ "Ще не вмерла…",
Навіки хай згине війна.

* * *

Ми йдемо на Ясну Гору до Божого храму
Помолитись за Вкраїну, зберегти державу,
Щоби вільна Україна жила-процвітала,
Щоб Гошівська Божа Мати нас охороняла
Щоби лихо оминало нашу Україну,
Щоб вороги не зробили із Неньки руїну.
Тож будемо усі разом з вірою молитись,
Що живемо в Україні – треба цим гордитись!

* * *

Ой на горі на Маківці там зозуля кує,
Б'ються стрільці з москалями, аж світ ся дивує!
А там була медсестричка, ще краща від мами,
Завивала-лікувала ті стрілецькі рани.
Бо Олена Степанівна стала медсестрою,
Попрощалася зріднею і пішла до бою.
Ой Олено Степанівно, донько України,
Твоя справа не пропаде, вовік не загине.
Закінчився бій великий, втихла стрілянина,
Лежать стрільці січові у темних могилах.
Хрести білі березові від дощу линяють,
Під хрестами у могилах стрільці спочивають.
Стоять хрести березові в лісі біля поля,
На них вінки ялинові – то стрілецька доля.

* * *

Сонце сходить на планеті, люди всі, вставайте,
Щиро Господу моліться, його прославляйте,
Бо страшні часи настали, горе та незгоди,
Всякі лиха і хвороби – страждають народи.
Якщо в злагоді й любові будем жити з Богом —
Усі лиха й негаразди станут за порогом.

* * *

Ми приїхали в "Говерлу", щоби відпочити,
Лікувати старі рани, водички попити.
Усі разом ми співали про нашу державу,
Про козацьку і стрілецьку, і повстанську славу.
Щоб не гинули за волю наші хлопці нині,
Пошли, Боже, кращу долю Неньці-Україні.

* * *

Ми поїдем на Майдан, сядемо на лавку,
Щоб відправити цю владу навік у відставку.
Вони вже накерувались, досить керувати,
Досить нам оту брехню у мізки впихати.
Керували при Союзі, керують і нині,
Вже сміються з тої влади і кури, і свині.
Дивитися ті новини – сил не вистачає,
Бо вже навіть телевізор із хати втікає.

* * *

Ой засвіти, місяченьку, на сирітські хати,
Їх татусі залишили, пішли воювати.
Пішли вони там на Сході волю здобувати,
Щоб не дати москалеві наш край руйнувати,
Мати Божа, заступися, всі тебе благають,
Зглянься, Ненько, на сиріток, що батьків чекають.
Дочекаємося, браття, щастя в ріднім краї,
Україну рятувати нам Бог помагає!

ТВОРЧІСТЬ ЮНИХ

Іван МАГУРЯК
(13 років)

«МОЄ МАЙБУТНЄ»
(від імені України)

О, діти, повірте, я оживу,
І все, що моє, я поверну!
Поверну Донбас, Крим поверну
І завершу ту кляту гібридну війну!
Заживемо, діти, всі, як має бути!
Та минулого нам не забути...
Заросте земля чорна травою
І не кричатиме від сильного болю!
Треба нам навчитись з минулим жити,
Добре жити та й не тужити!
Відбудуємо Донецьк, Луганськ відбудуємо,
І перемогу нашу ми ще відсвяткуємо!
Не впадайте духом, патріоти вірні,
Закінчаться ті дні, сумні та неспокійні.
Дивіться вперед, у майбутнє своє,
У майбутньому цьому щастя всім є!
Стануть грізні «Гради», мов старі гармати,
Бо про них почнуть люди забувати!
Забудуть про зброю, мир пригадають,
Забудуть все те, що тепер проклинають.
Будемо разом ми все будувати
Те, що змогли вороги зруйнувати!
Будемо ми жити в злагоді й мирі,
Будуть у світі жити люди щасливі!

Роксолана ГРАБОВСЬКА
(12 років)

«ЛЮБЛЮ!»

Люблю свою матусю,
І татка, і бабусю,
І всю свою родину
Привітну і гостинну!
Люблю найкращих друзів,
Калиноньку у лузі,
Пташиночку маленьку
Й комашечку дрібненьку!
Люблю я рідну школу,
Учительку чудову!
Люблю свої Карпати,
Село і теплу хату!
Люблю свою країну –
Прекрасну і єдину!
Барвисту, калинову!
Люблю Шевченка слово –
Пророче, барвінкове.
Святий «Кобзар» читаю
І Господа благаю
За злагоду в родині,
Мир спокій в Україні...
Прошу, Ісусику, молю:
Храни усіх, кого люблю!!!

ДУХОВНІСТЬ

ЦЕРКОВНИЙ ХОР – ВИСОКИЙ БОЖЕСТВЕННИЙ ДИВОСВІТ

Гордістю і окрасою парафії Різдва Пресвятої Богородиці м.Сколе є церковний хор, яким керує регент Леся Зінкевич. Парафіянка Надія Величко відзначає, що слухати спів хористів – це велике задоволення, це краса, духовність, окрилення. Всі вони – талановиті люди-ентузіасти. Їх, парафіян різного віку і професій, об'єднує любов до пісні, обдарування гарним голосом і велика віра в Бога.

– Не уявляю нашої церкви без хору, – каже пані Надія. – Через хоровий спів відбувається прослава Господа, поглиблення молитви і, разом з тим, донесення до парафіян безцінної спадщини – духовної пісні.

– Спів надзвичайний, емоційний. До глибини душі зворушує. Коли співає хор Божественну літургію, у церкві, не лише ті, хто молиться, заслухаються, а й перехожі зупиняються на вулиці, – відзначає парафіянка Анна Міхняк.

І це чистісіньку правду говорять сколівчанки. Ось як відгукується мешканець Київщини, гітарист Микола Ружияк, який відпочивав у Сколе:

– Я проходив біля храму. Почув, як співає хор. Звуки цього багатоголосого талановитого колективу вразили неабияк, отож, опісля, неодноразово відтворювалися в моїй пам'яті. Захотілося відвідати церкву… Прийшов, тут гарно співав хор. Вразили професійність, багатоголосся, ансамблевість, майстерність виконання, виразність нюансувань і, звичайно, непересічні вокальні дані солістів і всіх хористів. Цей високий співочий божественний дивосвіт, коли слова так щиро проникають у серце, не може бути забутим. Сам хор і навернув мене до Бога. Коли відпочиваємо в Сколе, обов'язково приходимо до церкви. Хор налаштовує мене і моїх рідних на уважну участь у Богослужбі.

Такий гарний церковний хоровий колектив маємо, завдячуючи регенту Лесі Іванівні Зінкевич. Шанована людина у Сколе. Що ж поєднує цю чудову жінку з церковним хором? Варто відзначити, що вогник християнської віри завжди жеврів у її душі. Навіть за радянських часів жила з Богом у серці. Батьківська наука завжди супроводжує її по життю. Якось, в 90-х роках, прийшла до церкви Різдва Пресвятої Богородиці. Була засмучена, в жалобі після смерті найріднішої людини – матері. Звучала Хресна дорога. Надзвичайно вразило її, як співав «Плоттю заснув» настоятель храму о.Василь Головацький. Стояла, як заворожена. І здавалося їй, що вона так близько до мами, до Бога… І коли, згодом, о.Василь Головацький запропонував Лесі Іванівні стати керівником церковного хору у Коростові, не відмовилася. На той час родинний вогник християнської віри став вогнищем. І по іскринці, разом з добротою, свої знання і вміння талановито передавала хористам у Коростові. Працювала не просто так:

– Кожну пісню, кожну нотку пропускала через своє серце. Відпрацьовувала кожну репліку. За короткий час хор коростівчан став за звучанням, як професійний, – зазначає Михайло Ферцак.

Чимало років Леся Іванівна – регент церковного хору храму Різдва Пресвятої Богородиці у місті Сколе.

– Тішуся тій благородній праці хористів, які несуть добру службу перед парафіянами, перед церквою, перед Богом, – каже настоятель храму Різдва Пресвятої Богородиці о.Василь Головацький. – Вони досягають з'єднаного звучання не лише голосів, а й сердець. Не обмежуються суто музичною працею, а добре знають слово Боже і живуть з ним, несуть гідну службу перед парафіянами, перед Церквою, перед Богом.

– Церковний хор – це велика пожертва небайдужих людей церкві, віруючим, тому хористи заслуговують особливого пошанування, – акцентує о.Юрій Хамуляк.

– У хор мене запросила Леся Іванівна. Як любитель співу, вірний християнин та з поваги до неї вирішив долучитися до колективу, – каже талановитий хорист, соліст, заслужений працівник культури України Михайло Ферцак. – Не шкодую. Гарні тут люди зібралися. В основному співають непрофесіонали, але – професійно. Щоб створити такий гарний хор, потрібні дар від Бога, терпіння і велика щира любов до того, що ти робиш, чим займаєшся. Цими рисами і наділений наш регент. Та й всі стараються во ім'я Бога, во ім'я людей. Постійно допомагає, підтримує регента, старосту і нас, хористів, о.Василь Головацький. Він благословляв колектив на відмінний спів, на добре служіння. Завжди зауважує, що, аби співати у церковному хорі, треба мати молитовний стан, бути духовно готовим до Літургії. Його навчання для нас – закон!

Ми розмовляли біля церкви на храмовий празник Різдва Пресвятої Богородиці після Служби Божої. Леся Іванівна акцентувала, як гірко і боляче, що о.Василь захворів, що зараз нема його в церкві:

– Але ми завше своїми помислами разом з нашим пастирем. Тому на празник і почињали свій спів з його улюбленої пісні «Ой, зійшла зоря». І здавалося, що священик з нами в церкві. Миряни сильно реагують на цей спів. Їм теж він до душі. Надіємося і чекаємо, що отець швидко одужає і прийде на Службу Божу.

Продовжуючи розмову, Михайло Іванович констатує, що їхній церковний хор – це святиня:

– Ми колективом, як паломники, неодноразово бували на прощах, співали в різних церквах. Особливо запам'яталася поїздка на батьківщину о.Василя Головацького в село Виспа. Там одухотворено співали і отримали велику духовну дяку від духовенства та віруючих.

Також брали участь у зібранні церковних хорів у Дрогобичі. Виступили успішно та були відзначені. Доцільно те, що хор співає і церковні, і світські пісні. Коли я перебував на посаді завідувача райвідділу культури, то залучав колектив до участі у відправах на Маківці та Альтані. Наші хористи співали Службу Божу, а потім виконували світські пісні, зокрема, патріотичні. Нас запрошували на концерти й урочистості з нагоди відзначення національних свят.

– Церковний хор для нас, хористів, – це справа життя, – каже багаторічна хористка Наталія Корчинська. – Любимо співати. З великою відповідальністю ставимося до місії, яку виконуємо. Своїм співом молитовно звертаємося до Бога з просьбами здоров'я парафіянам та миру Україні…

Нещодавно поповнила ряди хористів молода людина, директор РНД «Бескид», талановитий культпрацівник Світлана Сличко. На запитання, як прийшло таке рішення, зауважила, що все трапилося спонтанно:

– Якось стояла біля хористів і співала. Отець Володимир Карлик зауважив це і запропонував влитися в колектив. З великої поваги до священика і хористів не могла відмовити. Нині переконана, що зробила правильний крок. Маю за честь співати в колективі, де такий умілий регент і такі відповідальні, виконавчі і обдаровані люди. Завдяки їхнім старанням церковний хор набув професійного звучання, постійно розширює свій репертуар… Тонку, унікальну манеру руху рук регента, поворот голови, міміку кожен хорист добре розуміє і відчуває. Доброзичлива атмосфера, взаєморозуміння під час репетицій, чітке відпрацювання співу кожної частинки пісні, робота над диханням, інтонацією тексту проводиться до тих пір, поки не досягнуто високого виконавського рівня звучання кожної фрази, поєднання мелодії, гармонії, ритму, тексту зі Словом Божим. Аж тоді з піснею виходимо на люди. Всі прагнемо високої виконавської майстерності хору, тому стільки праці і старань віддаємо роботі.

– Чудовим організатором хористів є староста колективу Любов Василів, – каже Світлана Василівна. – Відповідальна, виконавча, передбачає наперед, що і як треба зробити, аби організуватися. Напередодні репетиції видруковує і роздає нам ноти та слова пісень до них. Вважаю, що це щастя – мати таку старосту. Вона і в нас, у «Бойківщині», старостує й справляється також блискуче.

В незалежній Україні відродилася християнська віра, набула нових рис, покликала до життя заборонені і ті, що за радянських часів майже не виконувалися, твори. У виконанні названих вище хористів звучить Ведель, Стеценко, Бортнянський, Леонтович та інші. Складно? Але оригінально, гарно, зворушливо.

Отець Василь Головацький відзначає, що у церковному хорі, де він парохом, співають особливі люди. І це велика честь, адже вони моляться двічі і намагаються якнайшвидше донести свою молитву до престолу Всевишнього. Всі, без винятку, хористи гідно представляють церковні співочі традиції нашого міста. Голос від їхніх сердець іде до Бога, а також дарує віруючим моральний і душевний спокій.

Любов Василів ще з дитинства прислухалася до голосу хору, відчувала дотик до чогось приємного, доброго, небесного, що йшло від тих одухотворених голосів, які линули з хорів. Душа сповнювалася духовним піднесенням. А коли виросла – сама стала співати у церковному хорі. Колектив оцінив її організаторські здібності і обрав старостою. Була правою рукою регента Дарії Черкай, зараз – надійний помічник регента Лесі Зінкевич. Своєю чуйністю, порядністю заслужила те, що їй ніколи не відмовляють, коли запрошує на репетицію. Сама приклад подає. Сімдесят відсотків свого життя віддає хору. Не дивно, що і син, як мати, активний хорист. Люба Петрівна зауважує:

– Справжню насолоду відчуваємо, коли співаємо у церквах на виїздах. Гарно нас сприймають у Коростові, де раніше працювала наш регент. Неабияке одухотворення та насолоду мали, коли з о.Володимиром Карликом їздили в Рівненську область і виступали з духовними та світськими піснями біля озера Святої Анни.

Леся Іванівна констатує, що без хористів успіху не відбулося б, що всі вони, без винятку, є активістами. Дуже приємно, що тут співає Заслужений працівник культури України, керівник народного хору «Бойківщина» Іван Крушельницький. Його присутність і допомога бажані і вагомі. Серед активних і старанних: Ліна Варварик (колись і її чоловік співав у хорі), Любов Андрусишин (мама співала), у Анни Тарасової співали обоє батьків та вся родина. Тепер – вона. Відповідальна. І тут, і в «Бойківщині» користується авторитетом… Для хору потрібні різні голоси. Немислиме його якісне звучання без альтів. З таким голосом у нас Ярослава Чудійович, Марія Масяк, Оксана Вдовіна, Ярослава Яворська (тепер і донька співає), Дарія Чудієвич, Лідія Багінська, Галина Ільницька. Дуже гарно співають чоловіки басом. Серед них Зеновій Кутковський, талановитий Микола Пастернак, професіонали Михайло Ферцак, Іван Крушельницький, Іван Сербін. Чудовим співом відзначається група з голосом тенору – Юрій Василів, Олег Щуревич, Юрій Ушневич, Василь Дмитрів, Денис Східницький, Михайло Трепак, Любомир Полянчич, Роман Юрків. Досить відповідальними і обдарованими є жінки з голосом сопрано: Ліна Варварик, Леся Білинець, Любов Андрусишин (стоїть у хорі на місці своєї мами), Ольга Івасиків, Галина Шевченко, Наталія Корчинська, Галина Суранович, Віра Рикавець, Марія Дяків, Любов Василів, Галина Красовська (співала мама), Світлана Сличко. Завдячуючи їм усім хор став окрасою храму.

О.Володимир Мисів – нова людина в храмі. Йому дуже подобається звучання хору. Під час урочистостей з нагоди відзначення храмового празника Різдва Пресвятої Богородиці в місті Сколе він дуже гарно відгукнувся про спів хористів, назвав їх постійно діючим колективом віруючих людей, які ревно служать Церкві і віддають свій талант для духовного укріплення прихожан у вірі. Заслуговують великої подяки та хвали. Це дуже цінно, що вміють вклинитися в Літургію, яку служать різні священики. Їхня невтомна праця в ім'я служіння Богу, Церкві, людям і мистецтву дарує прихожанам моральний і душевний спокій; хоровий спів, окрім усього вищеназваного, створює емоційний настрій, допомагає парафіянам звертатися до Господа, відкривати йому свою душу для каяття. Корисно, що учасники колективу прагнуть високої майстерності і тому, разом з регентом та старостою, щосереди збираються на репетиції. Гуртом, своєю динамічною працею, завзятістю привели колектив до великого успіху…

Отець наголошував, що церковний хор – це скарбниця виховання. Співом хористи виховують мирян і самі розвиваються духовно, естетично, удосконалюють співочі здібності, збагачуються як особистості.

– Копітка праця небайдужих подвижників створила з пересічних людей різних професій, загалом непрофесіоналів, згуртований професійний хор, – зауважує парафіянка Анна Міхняк. – Серце радіє за їхні здібності і успіхи. Хористи співають, збагачуються молодими голосами, радують мирян, чим виражають щиру віру і любов до Бога.

– Щасливе Сколе, що має такого регента і таких обдарованих хористів, – каже о.Василь Головацький. – Це безцінний скарб, чудова симфонія земного і небесного, яка наповнює душу не лише, коли ти в храмі, а й ще довго після цього.

Отож, в добрий час! На великі успіхи духовному колективу! На щастя, на розвиток, на удачу!

Світлана СНІГУР.
Фото автора

ПОЗИЦІЯ

«...МИ ЧЕСНО ЙШЛИ. У НАС НЕМА ЗЕРНА НЕПРАВДИ ЗА СОБОЮ»

– Відкриття за активної участі члена проводу ОО КУН Івана Григорчука в м. Городенці на Покрову Пресвятої Богородиці 14 жовтня 2002 р. музею «Борцям за волю України».

– Відкриття 30 листопада 2008 р. завдяки члену проводу РО КУН Івану Романюку в м. Городенці пам'ятника Провідникові ОУН – С.Бандері, а завдяки проводу РО КУН – меморіальної дошки Р. Шухевичу в м. Городенці.

– Розробка разом з товариством «Меморіал» кількох туристичних маршрутів по місцях боїв УПА із військами НКВС.

– МО та ОО КУН доклали багато зусиль для встановлення пам'ятника С. Бандері у м. Івано-Франківську. Відбулося засідання проводів ОО та МО КУН із міським головою Івано-Франківська В. Анушкевичусом з приводу встановлення пам'ятника. Обласна адміністрація та багато провокаторів робили все для того, щоб пам'ятник сховати від людей і поставити його у непримітному місці. Вони робили все для того, щоб зірвати терміни встановлення пам'ятника, а можливо, і взагалі його не встановлювати. І тільки за наполягання ОО КУН, твердої позиції міської організації, інших патріотичних сил і міського голови Віктора Анушкевичуса пам'ятник постав у всій величі і славі на Європейській площі в м. Івано-Франківську.

– При безпосередній участі та з ініціативи тодішнього члена проводу Долинської РО КУН Володимира Хабера 4 січня 2008 р. в с. Тростянці цього ж району відкрита кімната-музей отця Андрія Бандери та його сім'ї.

Провід ОО КУН неодноразово звертався до прокурора області щодо відкриття кримінальної справи за фактом голодомору у Городенківському та Снятинському районах області у 1947–1948 рр. У зверненні до прокурора подавався витяг з інформаційного звіту ОУН-УПА за 1948 р. Провід просив неодноразово обласну прокуратуру звернутися в СБУ області, УВС МВСУ та обласного архіву з проханням надати матеріали з цього питання, враховуючи, що частина з них на той час вже була розсекречена, але позитивної реакції з боку прокуратури не було і кримінальної справи за фактом голодомору у вищевказаних районах не відкрито і по сьогодні.

З метою пропаганди ідей українського націоналізму проводилися науково-практичні конференції, диспути, конкурси творів учнівської молоді на історичну тематику. Такі конференції неодноразово проводилися Івано-Франківською МО, Калуською міжрайонною організацією Конгресу. 28 січня 2007 р. у м. Калуші вудбулася науково-теоретична конференція, приурочена 100-річчю від дня народження Р. Шухевича та 65-ій річниці створення УПА. Конференція проведена Калуською міжрайонною та ОО КУН. На конференції виступили з доповідями професор Володимир Сергійчук, онук Степана Бандери Степан, науковці Львова.

Молодіжна референтура Конгресу брала участь у відзначенні свята УПА у Києві, річниці загибелі Р. Шухевича у Білогорщі, місці захоронення січовиків Карпатської України на Яблунецькому перевалі та на місці бою та поховання січовиків Карпатської України на Красному полі біля Хуста.

ОО Конгресу неодноразово виносила на сесію обласної ради питання про проголошення на Прикарпатті року С. Бандери, Р. Шухевича, Я. Стецька та інших діячів національно-визвольного руху.

Проведення смолоскипних походів молоді у Коломиї, Івано-Франківську, освячення прапорів Конгресу, прийняття у члени Конгресу біля могил і пам'ятників борців за волю України практикувалися протягом багатьох років.

ОО Конгресу 29 січня 2006 р. разом з УРП «Собор» на спільній конференції утворили виборчий блок «Національний вибір», який дав можливість на виборах до місцевих рад у багатьох районах області кандидатам від Конгресу та УРП «Собор» пройти до сільських, селищних, міських, районних та обласної ради.

ОО КУН відіграла значну роль під час виборів та подій 2004 р. З огляду на те, що тоді планувалася спроба зриву виборів та що штабні оперативні мобільні групи (ОМГ) могли перебувати під «ковпаком» спецслужб, обласний провід КУН створив в обласному центрі та районах області 22 силові ОМГ, в які входило по 5 осіб, що готові були витримати правовий, силовий та психологічний тиск з боку бандитських формувань.

ОО Конгресу брала найактивнішу участь у загальнодержавних процесах, проводила пікетування Верховної Ради України, Кабінету Міністрів, Адміністрації Президента. 20 квітня 2004 р. 305 членів обласної організації взяли участь у пікетуванні Верховної Ради з приводу ратифікації угоди щодо створення ЄЕП (Єдиного економічного простору) з Росією, Казахстаном, Білорусією.

Конгрес в області завжди реагував на питання, що стосуються незалежності та безпеки держави. Коли над Україною нависла небезпека втрати суверенітету в зв'язку з підписанням Л. Кучмою угоди про створення ЄЕП, ОО КУН була ініціатором створення Івано-Франківського громадського комітету захисту Української Державності. Заяву про створення названого комітету підписали голови партій ОО КУН Євген Гірник, ОО УРП «Собор» Олександра Мечева, ОО партії «Батьківщина» Дмитро Шлемко, ОО ХДС Ігор Куриляк, ОВ Центру національного відродження ім. С. Бандери Святослав Перцович, заступник голови обласного товариства «Меморіал» Степан Голобин.

14.06.2001 р. провід ОО КУН звернувся до Всесвітнього Конгресу українців започаткувати у м. Києві Пантеон борців за волю України, куди можна було б перевезти прах найвідоміших українців, які покояться по всіх країнах світу.

Івано-Франківська ОО КУН була учасницею всіх Великих Зборів Конгресу. Василь Кощинець, Євген Гірник, Богдан Борович, Олег Кушлик, Геннадій Сіренко, Мирослав Мельник, Михайло Зеленчук були в різні часи членами Головного проводу та Президії Конгресу, а Мирослав Мельник, Євген Гірник та Богдан Борович були заступниками Голови Головного проводу.

У дуже складних умовах правління Україною ПР В.Януковича ОО змушена була міняти методи і тактику діяльності. Через «Просвіту», обласне історико-просвітницьке товариство «Меморіал» ім. Василя Стуса ОО КУН несла в народ правду, вела велику просвітницьку роботу серед населення по викриттю злочинів комуністичного режиму. Голова ОО КУН Б. Борович, голова секретаріату ОО Р. Салига, член політради С. Каспрук стали членами правління товариства «Меморіал».

Обласна організація КУН постійно намагалася консолідувати національно-демократичні сили області, спрямовувати їхню діяльність на вирішення найбільш важливих питань будівництва молодої Української держави. Це були спільні мітинги і пікети проти режиму Л. Кучми, В. Януковича.

Політрада ОО КУН 8 жовтня 2000 р. звернулася до сесії обласної ради, ОДА та мешканців області взяти участь у впорядкуванні цвинтарів у населених пунктах області до задушних днів. Дана заява була прийнята сесією обласної ради. Із подібними заявами обласна організація виступала і в наступні роки.

Обласна організація в минулі часи інколи у своїх діях ішла на випередження дій Головного проводу. Так, у січні 2001 р., коли в Україні розпочалася акція «Україна без Кучми», Івано-Франківська МО КУН з дозволу ОО КУН взяла участь у цій акції разом із іншими національно-демократичними силами. Така дія говорила не про порушення Статуту чи дисципліни в партії, а ще раз підкреслювала дієздатність та вміння вчасно реагувати на виклик часу і додавала ОО тільки авторитету.

Треба відзначити, що обласна організація Конгресу у своїй діяльності намагалася постійно координувати свої дії із ОУН(б), що підтверджувало спадкоємність ідеологічних і програмних засад Конгресу від ОУН.

Про тісний зв'язок ОО КУН з ОУН(б) свідчить той факт, що майже всі керівники районних, міських та обласних проводів були членами ОУН, а в рядах Конгресу перебували сотні рядових оунівців. Мабуть, тому обласна організація Конгресу, попри всі незгоди і деякі негативні тенденції, які виникали в її середовищі, ніколи не міняла головної лінії у своїй діяльності, уміла переборювати перешкоди і завжди залишалася і нині залишається на передньому краю боротьби за Українську ССД.

Практика показує, що націоналісти повинні орієнтуватися на власні сили тому, що провладні сили завжди намагалися дистанціюватися від націоналістів. І навіть сили, які презентували себе як національно-демократичні, завжди намагалися відмежуватися від КУНу. А приклад створення блоку партій «Наша Україна» під час виборів 2002 р. показав, яких колосальних зусиль довелось докласти, щоб КУН увійшов до блоку. Про це говорить і той факт, що під час проведення форуму національно-демократичних сил 15 вересня 2002 р. у м.Києві Конгресу була виділена мізерна кількість місць. Ситуація складалася так, що КУН національ-демократам був потрібний як чорна робоча сила, «гарматне м'ясо», але до керівної верхівки націоналістів не допускали. Це ще раз підтвердило пророчі слова С.Бандери, що в боротьбі за УССД ми повинні опиратися на власні сили. Хоч тут мається на увазі на сили українського народу, але у відношенні до вищевказаної ситуації ми можемо говорити, що перемогти у боротьбі за Українську державу може тільки організований потужний націоналістичний рух без всяких ліберальних ухилів і устремлінь.

Обласний провід КУН і стоїть на тому, що тільки організований націоналістичний рух може вивести українську націю із тої прірви, в яку її завели зловорожі антиукраїнські сили та угодовська і пристосуванська політика націонал-демократичних вождів. Ми вважаємо, що десята точка «Декалогу» «Змагатимеш за поширення слави, багатства і простору Української держави» є актуальною і сьогодні, і завданням українських націоналістів є втілювати їх у життя всіма силами щодня, щогодини і щохвилини.

Тому ОО Конгресу Українських Націоналістів вирішила взяти участь у місцевих виборах 2015 р. і закликає мешканців області проголосувати за кандидатів від Конгресу у Долинському, Калуському, Рожнятівському, Косівському, Надвірнянському, Городенківському, Снятинському районах та в м.Яремчі. У інших районах області Обласний провід КУН закликає голосувати до районних та міських рад за кандидатів від Народного Руху України.

У місті Івано-Франківську своїх прихильників і симпатиків закликаємо голосувати за кандидатів від Української Народної Партії(УНП) та кандидата на посаду міського голови Віктора Андрійовича Анушкевичуса.

До обласної ради ми просимо проголосувати за кандидатів від НРУ.

Ми впевнені, що наші краяни зроблять правильний висновок і цього разу проголосують за людей, які їх не зрадять і зможуть навести лад у нашому спільному домі.

І хай допоможе нам у цьому Бог!
Слава Україні!
Героям Слава!

Провід Івано-Франківської ОО Конгресу Українських Націоналістів

Закінчення. Початок на 4-й стор.

ТВОРЧІСТЬ ЮНИХ

Марія ЛИМАР
(16 років)

«МИ – МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ»

Тримай її, тримай в руках своїх,
Тримай тендітно, ніжно, бережливо.
Бо ми є все, ми є країни цвіт,
Тому шануй, люби, живи красиво.

Вона, як квітка, в полі там за лугом,
Росте, цвіте і раптом погиба.
А ти підлий, підлий її, будь другом,
І хай пізнає, що вже не одна.

Змінити хочеш щось? Почни із себе
І фраз прекрасних тут не говори,
А просто дій, бо нам же цього треба,
Не так вже й тяжко, нам це до снаги.

Ми – українці, ми – єдине ціле,
Ніхто й ніколи нас вже не злама!
Вище голови, ідіть в майбутнє сміло:
Так хоче наша ненька дорога!

І знай: усе в руках твоїх,
Своє все рідне треба берегти.
Вклонися неньці рідній аж до ніг.
Майбутнє України – це є ти!

Лілія РОЗЛОЖИСТА
(14 років)

«З ВІРОЮ, НАДІЄЮ Й ЛЮБОВ'Ю В МАЙБУТНЄ»

Порепана, потріскана земля...
Вона ж дощу бажала, а не крові.
Його жадали стомлені поля,
Бажали праці, цвіту і любові.

О земле! Земле, матінко моя!
Чим загоїть болючі твої рани?
Ще чаша мук не випита до дна?
Чи ще дзвенять невільницькі кайдани?

Так! Ще горить кривавим сяйвом Схід,
Іще зовуть усіх на поле бою...
О краю рідний! Через скільки літ
Ми станемо щасливими з тобою?

Невже ще мало воїнів лягло
За нашу долю, волю України?
Коли ми скинем ворогів ярмо
І зникнуть з нашої землі руїни?

О, скільки ще залишилось пролить
Палкої крові щирим охоронцям?
Коли ж наш люд научиться цінить
Секунду кожну, прожиту під сонцем?

Мабуть, іще і сивина не раз
Посріблить скроні наших матерів,
І знов заплаче батько в тихий час,
Коли загине хтось з його синів.

Та годі про сумне! Все буде добре!
Бо вірю я в твоє майбутнє, Україно!
Ми ще сплетем тобі найкращий той вінок.
Я знаю: будеш ти невдовзі вільна!

Хоч сотню вже зустріли небеса,
І материнські посріблились скроні,
Надія є – і творить чудеса!
У тебе такі вірні сини й доні!

Вітчизно моя! Доленько моя!
Розпрям свої широкі дужі плечі
І встань з колін, найкраща земля.
Ще віра є і творить дивні речі!

Ну і любов залишилась у нас,
Яка так прагне нині всіх з'єднати.
Є наш Пророк, який у свій ще час
Нас научив не тліти, а палати.

О, Батьківщино, зоряна моя!
Ще небагато зовсім залишилось
В твоє майбутнє щиро вірю я,
Бо в тебе є народ, його любов і сила!

КАНДИДАТ НА СІЛЬСЬКОГО ГОЛОВУ

ГАЛИНА ХАРЧЕНКО: «МИ НЕ МОЖЕМО ТАК ЖИТИ ДАЛІ!»

Рішення балотуватися на посаду сільського голови Галина Харченко приймала цілком усвідомлено і – логічно. Вона тут народилася, зросла, реалізувала себе в житті, відбулася як особистість, знає чи не кожного жителя сіл Забуччя та Михайлівки-Рубежівки. Всі місцеві проблеми – малі і більші – їй знайомі до болю, як і німі запитання щедрої української землі до людей, які так і не навчилися дбати про неї, як про рідну матір. Поки ми розмовляли, я мимоволі переймалася вболіваннями пані Галини і щодо екології, і щодо інвентаризації земель та облаштування сіл, і про пошук інвесторів для вирішення цих питань вона говорила. І тут я збагнула: ця вольова жінка – людина вчинку, вона таки зуміє навести лад на території сільської ради, допомогти дітям і нужденним, водопостачанням села забезпечити, навіть додаткові свердловини пробурити та багато чого іншого корисного зможе зробити без усяких там «підкилимних» домовленостей. Про корупцію та хабарництво й говорити годі. Саме цим найдужче себе дискредитували посадовці старої генерації, вважає пані Галина, а вона хоче повернути довіру та повагу до місцевої влади.

– Яким чином хочете повернути довіру до місцевої влади людей, яких вона, часто не із своєї волі, обманювала, обіцяла чергове «покращання» і не дотримувала слова?

– Насамперед буду чесно і віддано працювати для громади і захищати її інтереси. Таке покликання місцевої влади, основоположний принцип її діяльності. Так, він ігнорувався, був скомпрометований. В результаті тепер уже нікого не здивувати ні хабарами, ні іншими зловживаннями. Ми не можемо так жити далі! І не будемо. Жодних «підкилимностей» і «договорняків»! Сесії сільської ради відбуватимуться у відкритому режимі, рішення – оголошуватися публічно. Сільська рада не повинна бути неприступною фортецею для людей, яким ними ж обрані депутати мають бути першими порадниками і захисниками.

– Перш ніж запитати, розв'язання яких питань Ви визначаєте для себе, як першочергові, я озвучу те, що для всіх розташованих поблизу столиці сіл є дуже пекучим. Землі під Києвом ціни нема, тож можновладці нею торгують, забувши Бога і честь, натомість місцеві жителі часто обділені тим, на що вони мають право «поза конкурсом», – земельними наділами. Як, на Вашу думку, можна владнати проблеми із землею?

– Я б розпочала із повної інвентаризації земель на території сільської ради, а також перевірки на законність володіння наділами. Мешканці наших сіл мають пріоритетне право на земельні ділянки в межах сільської ради. Питання розподілу землі необхідно врегульовувати без зволікань. Всі незаконні угоди про володіння – в результаті злочинної торгівлі – землею мають бути скасовані. Якщо в країні оголошена боротьба з корупцією, то сільські ради повинні бути в авангарді цього шляхетного походу. Тож питання земель належить до першочергових.

– Звісно, є ще й низка інших, за Вашими словами, не менш важливих. З розв'язання яких розпочнете свою діяльність, якщо станете головою сільради?

– Для нас дуже важливо зберегти цілісність і самостійність сіл Забуччя та Михайлівки-Рубежівки, іншими словами, не нав'язувати нам приєднання до Ірпеня. Тому треба без зволікань провести референдум щодо приєднання (неприєднання) сіл, які входять до складу Михайлівсько-Рубежівської сільської ради, під «протекторат» Ірпінської міської ради. Люди мають право висловити свою точку зору. Думаю, вона буде на користь збереження статусу самостійності.

– Ви згадували екологічні проблеми…

– Дуже часто екологічні питання тісно пов'язані з впорядкуванням, благоустроєм території. Яскравий приклад цього – село Забуччя, якому в свій час великої шкоди завдав глиняний кар'єр. У людських криницях пропала вода. На найближчих до кар'єру присадибних ділянках змінилася поверхнева структура грунту. Появилися впадини, зсуви, тріщини в господарських будівлях, почали всихати фруктові дерева. Треба провести термінову рекультивацію глиняного кар'єру, до якого невідомо звідки привозять сміття. Необхідно врегулювати питання безплатного водопостачання жителів села Забуччя.

У селі Михайлівка-Рубежівка протікає невеличка річка Мислин, яка в даний час – у катастрофічному стані: її русло захаращено, а береги перетворено в стихійні сміттєзвалища. Навряд чи треба пояснювати, що там становище екології наближене до катастрофічного. Що необхідно зробити? Для початку привести в порядок русло річки, розчистити, впорядкувати її береги, очистивши від сміття.

Селам потрібні додаткові свердловини – і для існуючих вулиць, і для нових, оскільки ті, що маємо сьогодні, не можуть забезпечити населення водою. Отже, одне із завдань, яке не можна відкладати на завтра, – це позитивне вирішення питання щодо нових свердловин. І це далеко не всі актуальні проблеми.

– Навіть ті, що Ви назвали, непросто вирішити силами лише сільської ради.

Досьє редакції

Галина Олександрівна Харченко народилася третього листопада 1954 року в селі Михайлівка-Рубежівка, Києво-Святошинського району Київської області.

1972 року закінчила середню школу. Вищу освіту здобула 1993 року в Українському державному університеті за фахом «вчений зооінженер».

Близько тридцяти років працювала на посаді начальника військово-облікового столу Михайлівсько-Рубежівської сільської ради.

П'ять скликань обиралася депутатом сільської ради.

Позапартійна.

Має двох синів: Олександра, 1975 року народження та Ігоря, 1979 р.н.

Галина Харченко балотується на голову Михайлівсько-Рубежівської сільської ради.

– Звичайно. Щоб успішно їх розв'язати, необхідне сприяння багатьох чинників. Гадаю, з цією метою варто провести зустрічі з представниками вищих органів державної влади, які можуть позитивно вплинути на вирішення вище згаданих питань. Сподіваюся, що безпосереднє спілкування з людьми заохочуватиме чиновників до реальних кроків допомоги жителям нашої сільської ради.

В мене чимало задумів щодо створення відповідної інфраструктури для духовного розвитку громадян, зокрема, молоді, щоб вона обирала здоровий спосіб життя, долучалася до української культури, духовності, а не до наркотиків і алкоголю. Щоб створити відповідні умови для культурного дозвілля молоді, для початку треба завершити будівництво сільського Будинку культури. Втім, це не єдиний об'єкт, вкрай потрібний для села і водночас потребуючий значних коштів. Так, для громади села Забуччя треба виділити з існуючих резервів землю під будівництво храму.

– Коли запрацює закон про децентралізацію, сільські ради якусь частину коштів таки матимуть у своєму розпорядженні.

– Думаю, вони стануть відчутною підмогою, та в нашому випадку не обійтися без інвестицій. Наш край – дуже привабливий, зокрема, для зеленого туризму, і не тільки. Тож будемо шукати інвесторів. У мене вже є деякі задуми. Адже життя потребує прогресивного підходу до розвитку українського села. Місцеві підприємці готові допомагати селу, та і їх треба підтримати, створити належні умови для нормальної праці. Тоді податки сплачуватимуться до місцевого бюджету, а не в чиюсь кишеню.

Одне слово, наше українське село має повноцінно жити, а не виживати. Адже Всевишній дав Україні найкращу в світі землю, працьовитих і талановитих людей. Тож наш обов'язок – перетворити її в квітучий край, де люди живуть заможно, щасливо і пишаються своєю державою.

– Переконана, що з людьми, які мають такі плани і переконання, як Ви, Українська держава таки стане по-справжньому незалежною, багатою, народ – щасливим, чим і прославиться на весь світ. А Вам бажаю перемоги на виборах.

Розмову вела
Марія БАЗЕЛЮК

ТВОРЧІСТЬ ЮНИХ

Божена ПОСИСЕНЬ (15 років)

«МОЯ УКРАЇНА»

Найкраща в світі із усіх країн
Моя єдина і кохана Україна.
Тут народилась я, отут я і живу,
Отут я мрію, бо я ще дитина.
Знаю, що не за горами той вже час,
Коли люди стануть жити по-новому,
Бо народились українцям на світ
І будувати майбуття треба самому.
Змінимо все, відкинемо образи,
Не впустимо у серце зло й незгоди.
Почнемо жити з чистого листка
І не чекатимемо слушної нагоди.
Будемо жити й працювати для держави,
Не важливо, в місті чи в селі.
І розквітне рідна Батьківщина,
Тоді буде рай нам на землі.
Прославимо ми Україну-неньку
На всі світи, на всі подальші роки.
Наше життя у наших же руках,
Ми робимо в майбутнє перші кроки.
Знаю, мрії збудуться, я вірю,
Бог не лишить люблячих дітей.
А тепер лише про мир я мрію
І для себе, й для усіх людей.

Діана ГАБРИКЕВИЧ (13 років)

«ДНІ ЖАЛОБИ»

21-ше, жорстоке століття,
Біль і сльози у наших очах,
Братовбивство, ненависть і відчай,
Все змішалось: залишився страх

Всі довкола лукавлять і брешуть,
Вже брехливі слова дістають,
А народ, як завжди, за все платить,
Біль і розпач заснуть не дають

Молоді юнаки гинуть знову,
На сучасній і мирній землі,
Та набридли всім ваші розмови,
Бо не змити ту кров на траві

Кров невинну нікому не змити,
І не стерти криваві ці дні,
Мужніх воїнів не воскресити,
Дні жалоби сумні і страшні.

Марина ЯВОРСЬКА (11 років)

«МЕНІ ПРИСНИВСЯ МИР...»

Мені приснився мир...
Війна закінчилась – Ура
І «Слава Україні» –
Кричать усі наші серця.
Ми пам'ятаємо ті дні,
Коли наші герої
Всі гинули в страшнім бої.
Падали, не вставали,
А мати плакала ридала.
Молилась Богу і казала:
«Чого ж ти, Господи всевишній,
Мого ти сина не вберіг,
Чого ж ти ангеле крилатий,
Крильми своїми не прикрив»?
Ось він лежить, не дише бідний,
І хоч героєм він помер,
У серці він проста людина,
Для мами – син...
Мені приснився мир.

Марта СЛАБЧУК (13 років)

«КЛИЧ ДО СВОБОДИ»

Лети, пісне слави,
Високо лети,
Клич всіх українців до згоди,
Вставаймо в ряди із Гімном живим,
Єднайсь, український народе!

До волі нам сліз і кривавих руїн,
Не даймо роду впасти на коліна,
Як скарб бережімо державу свою
І пісню її солов'їну.

Лети, пісне слави,
Осіни промінням добра Україну!
Хай знають усі – слава й воля є в нас
І доля всміхнеться нам щиро!

ПОЗИЦІЯ

ЗА ЧЕСТЬ УКРАЇНИ

Як людина відповідальна та ідейно вмотивована, Ігор Рудник поставився до пропозиції балотуватися до Київської міськради дуже виважено та серйозно, скрупульозно зважив свої можливості і – обов'язки депутата. «Для націоналіста захищати та відстоювати інтереси громади – це велика відповідальність перед Богом і людьми. Я готовий взяти цю відповідальність на себе і виправдати високу довіру», – сказав пан Рудник і погодився балотуватися. В розмові з ним я поцікавилася головною мотивацією його рішення.

Досьє редакції
Ігор РУДНИК – кандидат у депутати до Київської міської ради (виборчий округ №5 Голосіївського району) від ВО «Свобода».
Народився другого лютого 1961 року в с.Батятичі Кам янка –Буського району Львівської області. Проживає в Києві. Освіта вища. Закінчив Львівський університет фізичної культури та спорту. Приватний підприємець.
Активний учасник Революції Гідності. Сотник 34-ї сотні Самооборони Майдану. Військовий референт Конгресу Українських Націоналістів.
2014-2015 рр. – командир підрозділу охорони волонтерів (АТО).
З 2015 року – голова громадської організації «Центр підтримки патріотів». Нагороджений іменним пістолетом «За мужність і стійкість у боротьбі за Честь України на Майдані Гідності» та медаллю УПЦ КП «За жертовність і любов до України».

– Ви були автором Кодексу честі активіста Майдану, де зафіксовані ідейні та моральні цінності, які мають сповідувати ті, хто став на захист Гідності України та українця. Серед Героїв Небесної Сотні – ваші побратими. Знаю, що Ви вважаєте своїм обов'язком жити так, аби бути гідними їхньої пам'яті. Скажіть, що Вас найдужче вразило на Майдані?

– Я пишаюся тим, що належу до когорти українців, яка повстала на захист майбутнього, за вибір європейських цінностей, які завжди сповідувала наша нація. Ми стали на захист своєї гідності і свободи, показали всьому світу, що ми не бидло, що тиранія – це не наша культура, ми – не совок. Воля, гідність і свобода закодовані в генах українця. Я горджуся тим, що навіть багатовікове поневолення русичів-українців не змогло зруйнувати код честі і свободи, який нам передали наші предки. Весь світ побачив, хто є нашим споконвічним ворогом, агресором, звідки іде ця тиранія, ідеологія фашизму і терор, який вже давно став державною політикою Кремля. Ми жертовно захищаємо свою незалежність від Московії-Росії. І дуже дивуюся, чому в Європі досі не збагнули, що саме Москва та її керманич Путін є загрозою для людства. Російську експансію на Захід стримує Україна, тож саме вона сьогодні є гарантом спокою, добробуту і миру на землі.

Ми тоді бачили розгубленість зрадника, екс-президента України Януковича, згодом проявилася розгубленість так званих опозиційних лідерів на Майдані, перед очевидною загрозою «руского міра». Цей душок московської тиранії вже витав над нашою країною, і ми, організувавшись на Майдані Гідності, дали рішучу відсіч васалам зрадника і їхньому московському патрону. В нас не було вибору, разом з тим ми розуміли, що активісти Майдану, зокрема, ми, сотники, були в цього режиму у списках «злочинців», у нас був один шлях – разом і до кінця. Майдан це блокпост нашої волі, нашої Незалежності, тут жив дух боротьби наших предків, воїнів УПА, нас об'єднувало гасло «Здобудеш Українську Державу, або загинеш у боротьбі за неї».

Надзвичайно вразила мене роль дівчат і жінок на Майдані Гідності, особливо під час запеклої боротьби в цей знаковий період 18–20 лютого 2014 р., коли був наказ злочинного режиму Януковича зачистити Майдан, зачистити нашу волю і гідність. Це було справжнє пекло. Ми вже не відчували болю від беркутівських ударів дубинками, не було страху смерті. А невимовний біль за втратою наших побратимів зробив нас справжніми воїнами помсти, помсти за нашу кров, за зневажену честь. А дівчата, такі тендітні, зі світлими обличчями, без бронежилетів, звичайно одягнуті, були поруч із нами, подавали все необхідне, перев'язували поранених, робили все, щоб відстояти Майдан. Роль жінки на Майдані – окрема тема, вражаюча, знакова. Жінки були надзвичайно активними і безкорисними. Здолавши зло, вони розчинилися – без нагород і медалей, а коли Росія пішла проти нас війною, жінки знову були разом з нами, як учасниці АТО, волонтери. Їхня жертовність гідна подиву і поклоніння.

– Сьогодні українці розчарувалися у владі, участь якої в Мінських переговорах лише віддаляє нас від перемоги над ворогом. Але люди цілком довіряють українським воїнам. Чи є вони, на Вашу думку, справді запорукою того, що Україна переможе і прожене російських окупантів і з Донбасу, і з Криму?

– Впевнений, що саме так і буде, і ми вже є свідками того, як змінила наша армія. Знаєте, як сотник 34-ї сотні Самооборони Майдану, я чогось не бачив на Майдані формувань партій «Батьківщина», «Народний фронт», «Солідарність» та інших, які сьогодні претендують на владу. Саме сотні Самооборони Майдану, сотні Правого сектору, КУН, Свободи, УНА УНСО та інші націоналістичні молодіжні організації з початком російської агресії в Криму і на сході України почали організовуватися у відомі нам добровольчі батальйони. Сформовані в переважній більшості з українських націоналістів, вони були і залишаються прикладом мужності воїна і захисника України. Вслід за ними почала відроджуватися Армія – ЗСУ. Я пишаюся, що причетний до цього процесу. Після поранення на Майдані, я хоч і не на передовій, але знайшов себе в силових проектах боротьби, створивши підрозділ охорони волонтерів, періодично займаюся їхньою охороною на передовій в умовах постачання добровольців і ЗСУ.

Разом і до кінця я – з своїми побратимами. Ці воїни світла, хлопці і дівчата, походженням з Майдану, стали прикладом для наслідування, прикладом честі Української Армії, її відновлених сил. Їхній чин, їхній приклад жертовності безцінний, і це є міцним фундаментом, основою віри в те, що Україна обов'язково стане потужною державою вільних і сильних духом людей, символом Честі і Мужності в світовому співтоваристві.

На жаль, війни без крові не буває і багато наших лицарів відійшло у засвіти, вони приєдналися до тисяч легіонів оборонців нашого безсмертя та свободи України. Їхній подвиг є і залишиться духовним стрижнем сили і слави майбутніх наших поколінь.

– Як Ви ставитеся до зачисток владою українського патріотичного сегменту? Адже не секрет, що владоможці робили спроби розпорошити або дискредитувати добровольчі батальйони, організовували провокації, винними за які «призначали» націоналістів. А тепер ще оголосили справжню війну ВО «Свобода», ідейно вмотивованих членів якої, активістів Майдану та воїнів АТО, як от Юрій Сиротюк, запроторили за грати. Це в той час, коли поплічники Януковича, злочинці не те, що не покарані – влада пильнує, аби з них і волосок не упав.

– Це ганебне явище – хвороба наших чиновників, саме тих, які старалися управляти Майданом Гідності. Нині проявляється їхнє справжнє обличчя і ті «цінності», які вони сповідують, прикриваючись атрибутами української нації, атрибутами Майдану Гідності. Вони не змінилися і ніяк не можуть зійти з рейок корупційних схем задля власної наживи. Ганебно, що вони захищають інтереси своїх і подібних їм об'єднань скоробагатьків і задля збереження свого «бізнесу» всіляко стараються дискредитувати добровольчий рух, патріотів України. Відповідально кажу: 2013 року ми вийшли на Майдан не за відстоювання інтересів їхніх політичних об'єднань, а за ідею докорінних змін в управлінні державними процесами, щоб українська нація, наш народ стали справжніми господарями на своїй землі. Не за узурпацію влади їхніми слугами-чиновниками стояв Майдан!

Відчуваючи початок кінця своїм маніпуляціям, політичним аферам, вони просто і цинічно, ситуативно об'єднають свої зусилля з контреволюцією системи Януковича, щоб зламати дух нашої боротьби і повернути у вже своє, замасковане під наші патріотичні гасла, товариство з обмеженою відповідальністю скоробагатьків. Очевидно, як по-шулерськи було прийнято закон про вибори, зроблений під себе. Схоже, що між теперішніми і колишніми відбулася змова, тому злочини режиму Януковича сьогодні повільно розслідуються – щоб використовувати цих убивць-провокаторів для придушення добровольчих ініціатив боротьби із засиллям внутрішньої корупції. Але вони нікчеми, їхня суть затьмарена мамоною, багато з них не здатні робити висновки про теперішню дійсність. Процес Майдану Свідомості людей пішов по всій Україні. Частково ми можемо добитися зриву їхніх апетитів на цих місцевих виборах, не голосуючи за ці нафталінові політичні проекти олігархів і створені ними і партією регіонів сателітами, типу Наш Край, Воля народу, Опозиційний блок тощо. Кажуть, коли Бог має покарати людину, він забирає в неї розум, відчуття реальності і вона таким чином самознищується. Тому я йду в політику, щоб змінювати її, разом з людьми, щоб донести свій досвід, як гуртом, починаючи з себе, з свого середовища, двору, вулиці, міста можна змінити країну.

Я приречений кров'ю своїх побратимів на боротьбу, я крапля в морі, але разом об'єднавшись, ми здолаємо ці перешкоди, як з вірою і чином здолали на Майдані Гідності, так разом Переможемо. Закликаю виборців голосувати за націоналістів – кандидатів від Конгресу Українських Націоналістів, ВО «Свобода», «Січ» і інших.

Слава Україні! Героям слава!

Розмову вела
Ольга ДМИТРЕНКО

25 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

ОБИРАТИ СЕРЦЕМ ЧИ РОЗУМОМ?

Ореславу Хомик знаю з 1989 року. Вона була серед засновників Товариства української мови у нашому Трускавці. З того часу і донині серед тих справжніх патріотів, для яких особисте завжди було менш важливе, ніж добро України. Це не гучні слова. Як член «Просвіти», Народного Руху України, Марійського товариства, Союзу Українок, депутат Львівської обласної ради першого демократичного скликання брала найактивнішу участь у виборюванні незалежності України і розбудові її підвалин. Конкретизувати дуже легко, але, якщо перелічити усі громадські справи Ореслави забракне місця в газеті. Гадаю, трускавчани про це пам'ятають. Була членом партії НРУ. Та, коли, після трагічної загибелі В'ячеслава Чорновола та розколу організації політична лінія партії перестала відповідати її моральним принципам, стала безпартійною. Не кинулася шукати прикриття іншої, більш популярної на той час політичної структури, щоб зробити кар'єру. А таких прикладів у нас хоч греблю гати. Що цінного набула Ореслава Хомик за свого життя?. Не має вілли, дорогої машини, та й дешевої не має, земельних ділянок, гвинтокрилів, луї віттонів. Але має чудову колекцію українських старовинних вишиванок і ...правдиву пошану і любов багатьох і багатьох людей, які мають щастя її знати. Які вдячні їй за небайдужість, за повсякчасну готовність допомогти усім, чим може: мудрою порадою, підтримкою, чарівною усмішкою. А вже скільком людям допомогла матеріально, одному Богові відомо. І при тому, що не завжди собі могла дозволити навіть необхідне.

А ще має повагу колег-лікарів, репутацію доброго і принципового керівника, надзвичайні організаційні здібності, які дозволяють успішно справлятися з кожною справою, за яку береться. Чому? Мабуть тому, що любить свою роботу і вірить у те, що робить. І Бог те благословляє.

Коли я дізналася, що за поданням Товариства Політв'язнів і репресованих «Солідарність» запропонувала Ореславі кандидувати до обласної ради, то гаряче підтримала ту пропозицію бо трускавчани отримають нагоду обрати такого обласного депутата, який вміє і буде працювати для людей.

Я обираю Ореславу Хомик і серцем, і розумом.

Галина ШИМАНСЬКА

«ДОЛЯ НАШОГО РОДУ БУЛА ТРАГІЧНОЮ»

«Доля нашого роду була трагічною, – починає розповідь пані Ореслава. – Мій дідусь по матері, Михайло Швед, 1913 року народження, – голова Просвіти села Верхня Рожанка на Сколівщині, організовував спілку «Маслосоюз», вів активну боротьбу проти ополячення, упорядкував хату-читальню. За те, що допомагав селянам складати заяви до судів, його називали мужем довіри.

Під час війни був зв'язковим Повстанської Армії. 1945 року, порадившись з дружиною, адже з другим приходом совєтів його не залишили б живим, дідусь емігрував на Захід. Проте енкеведисти не тільки знищували учасників УПА, а й воювали проти невинних дітей, і бабусю з п'ятьма дітьми вивезли на заслання в Архангельську область. Тоді, навесні 1945-го, моїй мамці було всього дев'ять років, а її наймолодшому брату – чотири. На збір дали всього дві години, а старших дітей забрали просто зі школи. У «товарняках» з дірявим дахом, з якого на людей падав сніг, їх повезли на північ Росії. Старші мамині брат і сестра відразу потрапили на лісоповал, за два роки і маму поставили до роботи на кухні – 11-річною вона носила важкі виварки, варила їсти лісорубам.

На запитання, з якого віку знала історію родини, адже в радянський час це було небезпечно, пані Ореслава відповідає: «Від нас її ніколи не приховували. На спецпоселенні у батьків народилося нас троє: старший брат, я і молодша сестра, а наймолодша з нас – уже на Франківщині. Ми, діти, завжди розуміли, що чужим людям усього розповідати не можна. Вперше заговорила про це зі сторонньою людиною на співбесіді, склавши екзамени до Львівського медінституту. Заступник декана, проглянувши мою анкету, запитав: «А де ваші дідусі й бабусі?» – Чесно кажу: «Один дідусь помер, а мамин тато у Канаді». А він так глянув на мене, і каже: «Тихо, тихо більше нікому цього не говоріть».

Про свої стосунки з Богом Ореслава Хомик розповідає: «Вірою завдячую бабусі з дідусем, батькам. Із дитинства ми їздили у село, за сім кілометрів від Калуша, там ходили до церкви – перше з бабусею, пізніше самі. Хоч це переслідувалося, під особливим контролем були, «вороги народу», до яких нас причисляли, – на лінійках у школі публічно ганьбили дітей, яких помічали у храмі. Дякувати Богові, нас ніхто «не продав».

«Пізніше, вже працюючи у Трускавці, на пропозицію товаришки, пішла на курси при Духовному інституті у Дрогобичі, – продовжує пані Ореслава. – Вчилися ми чотири роки протягом липня. Після курсів вступила до цього інституту і провчилася ще п'ять років. Закінчувала його, вже працюючи у Львові. Хоч була найстаршою серед студентів, проте з нетерпінням очікувала кожної сесії. Цей інститут ставив певні межі, відповідно до Божих заповідей, спрямовував на вужчу дорогу. Широкою легше ходити, але спокус надто багато. Якби половина нашого населення пройшла хоча б подібні курси, світ би змінився».

«ПЕРШОЧЕРГОВОЮ РОБОТОЮ СОЮЗЯНОК ВСІЄЇ УКРАЇНИ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ВОЛОНТЕРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ»

Про стан українського суспільства Ореслава Хомик розмірковує так: «У нас досить низька громадянська активність. За західними мірками, громадянське суспільство може повноцінно працювати за умови, коли має сильний трикутник: влада – бізнес – громадські організації. В Україні протягом останніх 25 років влада і бізнес практично зливаються, цього класичного трикутника у нас немає. Іншої формули для розбудови громадянського суспільства на теперішньому етапі нашого розвитку не знаю. Але що більше людей буде залучено не до партій, які активізуються від виборів до виборів, а саме до громадських організацій, то сильнішою ставатиме Україна. Хотілося б, щоб наша держава повернулася обличчям до громадських діячів усіх рівнів, які переслідують одну мету – розбудову сильної національно-демократичної України».

А щодо своєї діяльності пані Ореслава поділилася: «Майже щотижня разом із посестрою з Трускавця Галиною Шиманською-Карп'юк, депутатом Трускавецької міськради, ми або у військовому шпиталі біля поранених, або їздимо на Яворівський полігон, де військові проходять вишкіл. Для солдатського дозвілля ми завезли шахи, нарди, теніс, а для покращання побутових умов – наволочки, миски, гумові килимки у душову, книжки до бібліотеки, пральні машинки тощо. Багато чудових людей щедро відгукуються на потреби війська. А бійці дуже радіють і концертам. Тут безвідмовними волонтерами є гітаристка-бард Лілія Кобільник з Дрогобича, співак і виконавець власних пісень Теодор Кукурудза зі Львова. Такою ж волонтерською працею сьогодні задіяні наші організації в усіх областях».

Тож і завдання Союзу українок Ореслава Хомик окреслює так: «Безумовно, найбільшою і першочерговою роботою союзянок усієї України залишається волонтерська діяльність, спрямована на підтримку наших воїнів, учасників АТО, і допомога родинам загиблих героїв. Але статутну діяльність ніхто не скасовував. Проводимо різноманітні конкурси для шкільної та студентської молоді з метою національно-патріотичного виховання та інші заходи для продовження українських звичаїв і традицій. Розпочали новий проект «Домашня мануфактура» для жінок, які не в змозі самостійно реалізувати власні вироби декоративно-прикладного мистецтва ручної роботи. Дуже радіємо розширенню мережі СУ, як от хрестини нової організації Союзу українок у прикордонному Устилузі».

Пані Ореслава побажала українцям «миру та усвідомлення, що перемога залежить від кожного із нас. І завжди пам'ятати, що національна ідея і демократія процвітають там, де за них борються».

Ірина НАДЮКОВА

Досьє редакції

Ореслава Хомик – кандидат у депутати до Львівської обласної ради (виборчий округ № 26 м.Трускавець).

Народилася 1 січня 1955 року на спецпоселенні Шокша Вельського району Архангельської області Російської Федерації у родині репресованих.

Проживає у м.Трускавець.

Освіта вища. Закінчила Львівський державний медінститут та інтернатуру з педіатрії. Працювала педіатром, лікарем-урологом, головним лікарем у медичних закладах м.Трускавець. Має досвід роботи в органах виконавчої влади м.Дрогобича та Львівської області.

На даний час – головний лікар КЗ Львівський обласного дитячого психоневрологічного диспансеру.

Обиралася депутатом Львівської обласної ради. Брала участь у створенні Народного Руху та Союзу Українок України.

Нагороджена орденом Княгині Ольги ІІІ ступеня, грамотами, почесними грамотами, подяками ГУОЗ ЛОДА, МОЗ України, Львівської ОДА.

Має двох дітей. Доньку – Катерину, сина – Юрія, онуків Олю та Марка.

СТАРТУВАЛА ПЕРЕДПЛАТНА КАМПАНІЯ НА 2016 РІК

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

28 вересня в усіх відділеннях Укрпошти, операційних залах поштамтів, центрів поштового зв'язку, у пунктах приймання передплати, а також безпосередньо листоношами на доставних дільницях розпочалося приймання передплати на періодичні друковані видання за Каталогом видань України на 2016 рік.

Передплата триватиме до ***16 грудня 2015 року включно***.

Редакція часопису Конгресу Українських Націоналістів «Нація і держава» звертається до читачів, українських патріотів із закликом передплатити наше видання на 2016 рік, активно підтримати його безперебійний вихід.

Інформуємо, що в 2016 році газета виходитиме один раз на місяць у форматі А3 на 16-ти шпальтах. Це дасть можливість редакції готувати якісніші аналітичні статті, матеріали з історії національно-визвольної боротьби, ідеологічні тексти, інтерв'ю, актуальні репортажі із зони АТО, життя партії, які і дотепер були на шпальтах нашої газети. Досить сказати, що часопис читають не тільки в Україні, а і за її межами. В числі наших постійних авторів відомий письменник, експерт Центру дослідження Росії Сергій Борщевський, мовознавець Тарас Марусик, провідний журналіст, спеціаліст з питань енергетичної безпеки України Наталка Прудка, Голова Всесвітньої ліги українських політв'язнів Богдан Качор та інші.

Повідомляємо, що наступного року ***вартість видання*** з доставкою для розповсюдження на території України становитиме:

на 1 міс. – 10,80 грн; на 3 міс. – 32,40 грн; на 6 міс. – 64,80 грн; на рік – 129,60 грн.

Запевняємо Вас, що в цей непростий для України час, редакція докладе усіх зусиль щоб нести до читача слово правди про наше минуле і сьогодення, формувати націоналістичний світогляд і самосвідомість українців, давати достойну відповідь недругам України і українців.

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 09715.

Редакція газети «Нація і держава»

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: ФОП Брацюнь С.І. Філія ГУ по м.Києву та Київській обл. № 10026/0195. АТ «ОЩАДБАНК». МФО 322669 ЕДРПОУ 2305606776 №26003500849590(UAH)

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна